

PEKKA ERVAST

Mitä on magia?

RUUSU-RISTI

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 40

MITÄ ON MAGIA?

HELSINGIN ESITELMIÄ HELMIKUULLA 1929
PITÄNYT

PEKKA ERVAST

RUUSU-RISTI
HELSINGISSÄ 1932

O.Y. LÄNSI-SUOMEN KIRJAPAINOSSA RAUMALLA 1932.

I.

MITÄ ON MAGIA?

Magia-sanalla on nykyajalla viime aikoihin saakka ollut leikillinen, halveksiva merkitys. Sillä on tarkoitettu melkein yksinomaan „salonkimagiaa”, s.o. silmänkääntötemppuja, harhaa, petosta. Onhan meidän aikanamme, niinkuin aina ennenkin, mutta varsinkin tällä ja viime vuosisadalla esiintynyt eteviiä salonkimaagikoita, jotka sormiensa ja kielensä kätevyydellä ovat osanneet „kääntää katsojien silmät”, niin että nämä ovat luulleet näkevänsä ihmeitä. Muistan omasta nuoruudestani, kun kerran olin tuommoisen taikatemppuilijan istunnossa, kuinka vanha frakkiin puettu herra tehtyään eräänlaisia loitsutemppeja tarttui korttipakkaan ja rupesi sen kanssa näyttelemään ihmeitä. Eräs „ihme” jäi mieleeni melkein selittämättömänä asiana, koska itse olin siinä tavallaan osanottajana. Tuo professori, niinkuin hän nimitti itseään, lähestyi salongissa istuvaa yleisöä, tuli minun luokseni ja veti liivin taskustani nimittämänsä kortin, ensin huudahtaen: „tuolla on se ruutukuningas”! Ja selittämätöntä oli, että olin näkevinäni tuon kortin muutaman silmänräpäyksen aikaisemmin, ennenkuin professori siihen tarttui. Ei hän nimittänyt itseään noidaksi, taitavaksi temppujen tekijäksi vain. Päätin siitä, että nämä salonkimagian professorit ovat niin eteviiä sormistaan ja suustaan, että kun juttelevat asioita temppuja tehdessään, he kääntävät yleisön huomion toiseen suuntaan, niin etteivät katsojat osaa temppuja tarkasti seurata. Kyseessä oleva professori oli siis ehkä pannut kortin minun taskuuni muista asioista puhuessaan, — jollei koko juttu ollut harhanäkyä tai jollei hän niin suggeroivasti puhunut, että yleisön järki oli vastaanottavainen suggestionille ja minäkin olin näkevinäni kortin samalla kuin hän muka otti sen taskustani. Joka tapauksessa tuommoiset temput herättävät ihmettelyä, — ainakin meidän täytyy ihmetellä temppujen tekijöiden sukeluutta. Samalla tietysti halveksimme koko käsitettä „magia”, mikäli siihen liittyy yliluonnollisuuden sivumakua, sillä magiassa ei ole mitään yliluonnollista. Sentähden sana magia on sivistyneessä maailmassa saanut melko merkityksettömän, niin, sanoisinpa koko lailla naurettavan merkityksen.

Mutta ei tarvitse mennä kuin muutamia vuosisatoja ajassa taaksepäin, n.s. keskiaikaan, niin sanalla magia oli vallan toinen kaiku. Sillä nimellä käsitettiin silloin, niinkuin tiedämme, yksinomaan yliluonnollisia asioita. Kansa ja ihmiset yleensä olivat, niinkuin oppineisuudessamme nyt sanomme, niin taikauskoisia, että sokeasti uskoivat kaikenlaisiin yliluonnollisiin voimiin, joita n.s. maagikot osasivat käyttää hyväkseen. Ja koska nämä maagikot melkein poikkeuksetta olivat pahoja, pelättäviä olentoja, jotka saattoivat vahingoittaa sekä ihmisiä että eläimiä ja kasveja y.m., liittyi käsitteeseen magia useimmiten jokin kaameata, jota kuvattiin puhumalla mustasta magiasta. Keskiajalla oli „musta magia” jokapäiväinen käsite, kaikki ihmiset uskoivat siihen, kaikki uskoivat, että sen avulla saattoi tehdä kuinka paljon pahaa tahansa. Musta maagikko osasi lähettää tauteja toisille, tappaa vihamiehensä, tehdä itsensä näkymättömäksi ja omilla taioillaan löytää paikkoja, joihin oli aarteita kätkeyty, niin että hän saattoi tulla kuinka rikkaaksi tahansa. Myös hän kykeni ylläpitämään ruumiinsa voimia, niin että aina pysyi nuorena. Faustista kerrotaan, että hän sai juoman, joka teki hänet nuoreksi uudestaan. Kaikenlaisia asioita kerrottiin ja uskottiin keskiajalla, jonkatähden maagikot, tietäjät, noidat, velhot, olivat pelättäviä ihmisiä, joiden paljas katse oli turmiollinen. Emme ihmettele, että koko elämä keskiajalla oli pelonalaista, ihmettelemme vain, etteivät ihmiset sen enempää hermostuneet. Mutta aika kului silloin hitaasti, elämä oli sielullisesti katsoen paikallaan pysyvää, — ja ulkonaisesti uhkasi vaaroja joka puolella rauhallisia kansalaisia. Toista olisi meidän aikanamme, jos yhtä herkkä- ja taikauskoisia oltaisiin nyt!

Ajatellessamme keskiaikaa arvostelevasti huudahdamme: kuinka taikauskoisia ihmiset todella ovat olleet! Ainoana lohdutuksemme ja ylpeytenämme on, että kristilliset kirkot ovat pitkin matkaa taistelleet taikauskoa vastaan. Viidennen, kuudennen ja seitsemännen vuosisadan kirkolliskouksissa teroitettiin jo

pykälittäin, että kristitty oli kielletty kysymästä neuvoa noidilta, tiedustelemasta tulevaisuuden asioita näkijöiltä sekä myös itse harjoittamasta tällaisia asioita. Mutta siihen aikaan, jolloin näitä päätöksiä tehtiin kirkolliskokouksissa, lienee harjoitettu vähemmän vaarallisella tavalla magiaa, koska ei ole historiallisia muistoja noitien vainoamisesta. Mutta ristiretkien aikana ja niiden loputtua magia ja kaikki, mitä siihen nimeen kätkeytyi, tuli suurena hyökyaaltona idästä länteen ristiretkiltä palaavien seurassa. Nämä olivat itämailla oppineet paljon salaisia asioita, ja heidän mukanaan tuli muukalaisia, jotka tiesivät ja osasivat vielä enemmän. 11:nneltä ja 12:nneltä vuosisadalta lähtien ruvettiin harjoittamaan magiaa Europassa.

Uuden ajan alussa ja jatkuvasti uudella ajalla oli niin paljon magian harjoittajia täällä länsimailla, että tuskin oli sitä sivistynyttä ihmistä, ylhäistä henkilöä, kuningasta, piispaa tai pappia, joka ei jonkun verran harjoittanut magiaa. Kuitenkin kirkko virallisesti aina kirosi magiaa vääränä oppina ja uskona ja epäjumalanpalveluksena, niinkuin aikaisemmissa kirkolliskokouksissa oli päätetty, ja varsinaisesti uuden ajan alussa vainottiin kirkon taholta niitä ihmisiäkin, jotka magiaa harjoittivat. Muistakaamme noitavainoja, noita-akkojen polttamisia, joita riitti pitkiä aikoja, niin että joku lienee poltettu Amerikassa vielä viime vuosisadan loppupuolella. Tieteen harjoittajakin kärsivät vainoa kirkon puolelta. Toiselta puolen yleisökin piti magiaa epäjumalan, pirun palveluksena, mutta toiselta puolen oli aina niitä, jotka sitä harjoittivat.

Itse asiassa joudumme nykyään uuteen tilanteeseen, aivan uuteen asenteeseen koko kysymykseen nähden, sillä meidän aikanamme olemme alkaneet etsiä totuutta ei ainoastaan niin sanoakseni raapimalla tätä näkyväisen maailman pintaa ja leikkaamalla näkyväistä ruumistamme palasiksi tutkiaksemme, mitä siinä on pinnan takana, vaan viime vuosisadan puolivälistä lähtien on huomio kääntynyt myöskin sisäisiin, näkymättömiin, yliaistillisiin asioihin. Sentähden on meidän aikanamme totuudenetsijöitä, jotka eivät enää ole pelästyneet sanaa „magia”, koska eivät ole tyytyneet siihen ylimalkaiseen, viralliseen tuomioon, mikä langetettiin kirkon puolelta, eivätkä liioin pintapuolisesti selailemaan keskiaikaisia kirjoja, joissa neuvotaan maagillisten temppujen tekemiseen, n.s. grimoaareja, semmoisia kuin „Salomonin avain”, Honoriuksen ja Cornelius Agrippan noitakalenterit y.m. Nämä totuudenetsijät eivät rajoitu selailemaan keskiaikaisia taikakirjoja ja nauramaan niille, sillä tarkemmin tutkimatta niiden sisältöä ei tosiaan saata muuta kuin kohottaa olkapäitään ja nauraa, — niin lapsellisilta ja tyhjänpäiväisiltä ne tuntuvat.

Muistuu mieleeni, että suomenkielellä on olemassa n.s. „Mooseksen 6:s ja 7:s kirja”, johon on otettu otteita keskiaikaisista grimoaareista. Kun ajatuksella lukee tätä muuten erinomaisen taikauskoista kirjaa, saattaa huomata, että siinä itse asiassa ei puhuta mistään pirun palvelemisesta, vaan siitä, kuinka Jumalaa ja Hänen korkeampia enkeleitään pitää palvella ja kuinka suurella puhdistuksella pitää valmistaa itseään, ennenkuin voi kyetä maagillisia temppuja panemaan toimeen. Siinä on paastot ja muut toimitukset, jotka tähtäävät siveelliseen puhdistukseen, ja myös siinä on varoituksia, ettei pidä yrittää tehdä vahinkoa toisille, sillä vahinko palaa takaisin omaan itseensä ennemmin tai myöhemmin. Niin paljon kuin siinä on hullunkurisia ja näennäisesti taikauskoisia asioita, on siinä myöskin tällaisia hyviä neuvoja. Ikävä vain, että ne muun sisällön ohella vaikuttavat jonkun verran ulkokullatuilta.

Jos jotkut seikkailuhaluiset henkilöt meidän aikanamme ovat yrittäneet panna toimeen noita keskiaikaisia maagillisia menoja, ovat ne ihmeekseen huomanneet, että niissä on paljonkin todellisuuspohjaa. Minun luokseni tuli kerran eräs Suomen kansalainen, joka kertoi olevansa äärettömässä vaivan tilassa: hän oli noudattanut „Mooseksen 6:nnen ja 7:nnen kirjan” neuvoja, oli koettanut manata henkiolentoja näkyviin ja saamaan valtaa niiden yli. Hänen kävi sillä tavalla, että hän sai nähdä jotain, josta hän ei edes uskaltanut kertoa. Mutta seurauksena oli, ettei hän enää päässyt manaamistaan hengistä vapaaksi, ne olivat nyt aina hänen kintereillään, ahdistivat häntä, vetivät hänestä kaiken voiman, niin ettei hänellä enää ollut rauhaa ei päivällä eikä yöllä. Unettomuus veisi häneltä viimein järjen. Hän ei tiennyt, mitä tehdä. Sanoin hänelle: „Teidän tietämättömyytenne, varomattomuutenne ja taitamattomuutenneko yksin sai tämän aikaan? Oliko teillä muuten puhtaat tarkoitukset, kun rupesitte näitä temppuja harjoittamaan, olitteko totuudenetsijä, halusitteko tietää henkimaailman olemassaolosta, jotta sitten voisitte auttaa toisia uskoon, tultuanne itse ensin vakuutetuksi? Halusitteko edes auttaa manaamisellanne toista henkilöä?” Silloin hänen täytyi

myöntää, että hän kyllä oli koettanut noudattaa kaikkia neuvoja ja olla varovainen, mutta että hänen tarkoituksensa oli itse päästä rikkaaksi, koska oli kuullut, että luonnonhaltiat kykenisivät tuomaan manaajalleen kultaa. Kyllä hän samalla ajatteli, että jos saisi paljon kultaa, auttaisi sillä köyhiä.

”Niin tietysti”, sanoin, mutta en voinut olla hymyilemättä sydämessäni, sillä tällä tavalla ihmiset keskiajalla usein ajattelivat: „tahdon tulla rikkaaksi sitä varten, että voisin auttaa köyhiä”. Psykologinen itsepetos! Jos ihminen, joka ei köyhänä ole koettanut auttaa toisia, äkkiä tulee rikkaaksi, ei hän silloin muista toisia. Rikkaus tuo hänen luokseen uusia viehätyksiä ja houkutuksia, ei hän ajattele köyhiä ihmisiä muuta kuin joskus omantunnon pakosta, omaa menestystään ja huvitteluaan hän ajattelee. Minulle oli tämä niin tuttua kokemuksesta ja tutkimuksistani, että sanoin onnettomalle miesparalle: „Se oli oma virheenne, se oli sielullinen lankeemus, ja teidän täytyy mielenä kestää seuraukset. Te kutsuite kohtaloanne ylitsenne, ette osannut temppuja tehdessänne hillitä ja hallita luonnonvoimia, jotka manasitte esiin, vaan jätte kuin puoliväliin, kun ette ollut itsenne herra, ette varma vaikuttimenne puhtaudesta ja epäitsekkydestä. Epävarmuus itsenne suhteen oli suurin vaaranne. Ei saa heittäytyä tekemisiin yliluonnollisten voimien kanssa, jos ei ole siveellisesti täysin varma itsestään. Jos on toisessa tai toisessa suhteessa arka, jos täytyy myöntää sisimmässään, että voisi langeta houkutuksille alttiiksi, niin varjeltoon kaitselmus ryhtymästä magiaan. Silloin joutuu pahojen henkien käsiin ja kaivaa haudan itselleen. Ainoastaan siinä tapauksessa, että on täydellinen valta oman itsensä yli, voi ruveta turvallisesti harjoittamaan magiaa ja ryhtyä tekemisiin yliaistillisten voimien kanssa.”

Juuri tällaiset seikat kuin tuon suomalaisen miehen kokemus — otin hänet esimerkiksi, vaikka sellaisia tapauksia on joka maassa — panevat totuudenetsijän ajattelemaan, että mitä nyt on totta, on ennenkin ollut totta. Hän ei voi hyväksyä johtopäätöstä, että vaikka nyt niin tapahtuisikin, ei semmoista ennen ole voinut tapahtua, sillä keskiajalla kaikki oli paljasta taikauskoa! Päinvastoin hänen mieleensä muistuu kertomuksia entisiltä ajoilta, esim. se selonteko maagillisista kokemuksistaan, jonka eräs kuuluisa eurooppalainen renesanssi-ihminen on antanut. Tarkoitan Benvenuto Celliniä. Hän oli 15:nneen vuosisadan kuuluisimpia taiteilijoita, kuvanveistäjä ja ennen kaikkea siselööri, kaivertaja, kultaseppä. Hänen työnsä olivat taideteoksia, yhtä etevästi valmistetut kuin nerokkaasti keksityt. Tänä päivänä puhutaan esim. hopeisesta suola-astiasta, jonka keisari oli tilannut ja joka oli Wienin hovin nähtävyyksiä. Cellini on itse asiassa kuuluisin tällä alalla koko Euroopassa ja valmisti kalliita töitään vain paaville, hallitsijoille ja muille ylhäisille.

Benvenuto Cellini oli persoonallisuutena todellinen renesanssi-ihminen. Hän on kirjoittanut omat muistelmansa, ja tämä hänen elämäkertansa on mitä ihmeellisintä lukemista. Minun täytyy sanoa, että kun ensi kerran vuosikausia sitten luin tämän autobiografian, en todella tiennyt, oliko kuolevainen ihminen sen kirjoittanut. Sen tekijä oli kuin jumala, yli-ihminen, voimaihminen, joka ei pelännyt mitään vaan häikäilemättömän rehellisenä ja samalla toisia auttavana meni eteenpäin maailmassa. Goethe piti näitä memoareja erikoisessa arvossa, hän sanoi, että milloin hän tahtoi päästä yhteyteen todellisen ihmisen kanssa, silloin hän luki niitä.

Tämä Benvenuto Cellini, joka muistelmissaan peittelemättä aina sanoo totuuden, eikä kaunistele asioita eikä ihmisiä enemmän kuin itseäänkään, kertoo, kuinka hän tutustui erääseen sisilialaiseen pappiin, josta oli kuullut, että hän oli hyvä tietäjä, manaaja, maagikko. Ja Cellini sanoi papille: „Minäkin tahtoisin nähdä, onko magiassa perää vai onko se paljasta taikauskoa. Ettekö tahtois minun kanssani manata esille henkiä?” Sisilialainen pappi suostui, ja he pitivät kaksi istuntoa. Ensimmäisessä oli mukana paitsi pappia ja Benvenuto Celliniä, joku Cellinin työapulainen, joten heitä oli kolme. He menivät Colosseumiin Romassa, ja siellä pappi piirsi maahan maagillisia kuvioita, neliön ja sen jokaiseen kulmaan ja sisään ympyrän. Ympyröiden sisään hän asetti lamppuja, joissa oli suitsutusta palamassa. Koko ajan pappi luki loitsuja ja liikutti käsiään. Kun tämä oli tehty, asettuivat he kaikki sisimmän ympyrän sisään, ja jokainen sai määrätyn tehtävän, joko pitää lamppuja tai muuta. Pappi varoitti: „Älkää astuko ympyrän ulkopuolelle, älkää myöskään pelätkö, sillä

ensimmäinen ehto magiassa on, ettei saa pelätä, vaikka mitä tapahtuisi. Pelko ja siitä aiheutuva pakoaskel on varma kuolema.”

Oli yö. Maagikko ja hänen toverinsa seisoivat ympyrän sisällä, pappi luki loitsuja kreikan-, latinan- ja hebreankielellä, ja äkkiä alkoi kuulua outoja ääniä, ikäänkuin maa olisi tärisssyt ja ukkonen käynyt, ensin hiljaa, sitten yhä kovemmin. Ilmassa alkoi näkyä kaikenlaisia kummituksia, hirviöitä ja eläimiä, jotka syöksyivät heitä kohti. Cellini kertoo, että oli mahdotonta olla pelkäämättä, pappi vain oli rauhallinen ja lausui aina jonkun loitsun, etteivät hyökkääjät päässeet ympyrän sisälle. He seisoivat siten kuin lasikellossa, jonka pinnalta kummitukset kimmoivat takaisin. Kun tätä oli jatkunut kauan aikaa, sanoi pappi: „Nyt voitte kysyä jotakin.” Benvenuto Cellini, jolla oli ollut nainen, jota hän paljon rakasti, mutta joka oli häipynyt hänen näköpiiristään ja mennyt Napoliin, kysyi: „Enkö koskaan enää saa tavata Angelicaa?” Silloin kuului ääni: „Kuukauden perästä.” Muuta kysyttävää ei ollut, ja pappi lopetti maagillisen istunnon. Näyt häipyivät pois, ja kun oli tarkastettu, ettei savua noussut mistään, vaan että kaikki tulet olivat sammuneet, mentiin kotia. Benvenuto Cellini oli niin innostunut, että hän sanoi: „Tämähän on merkillistä, saammepa nähdä, onko totta, mitä on ennustettu.” „Varmasti”, sanoi pappi, „aina ne puhuvat totta”.

He pitivät vielä toisen istunnon, johon pappi oli käskenyt ottamaan useampia henkilöitä mukaan. Benvenuto Cellini toi kaksi toveriaan sekä papin määräyksen mukaan erään kaksitoistavuotiaan pojan. He olivat taas samalla tavalla ympyrän sisällä. Tämä istunto erosi siinä suhteessa edellisestä, että nyt olivat äänet ja näyt monta vertaa hirveämmät kuin ennen ja kaikki pelkäsivät kauheasti. Pieni poika, joka istui Cellinin jalkojen juuressa, uskalsi vain joskus katsahtaa ylös, sillä hän sanoi näkevänsä tuhansia ja tuhansia olentoja, jotka syöksyivät heitä kohti. He kuulivat niin julmia ääniä, että Cellini, joka ei hevillä pelännyt, kauhistui ja ajatteli: „mitä tästä nyt tulee”. Pappikin näkyi pelkäävän. Cellinin toverit olivat aivan kauhun vallassa, mutta heidän täytyi siitä huolimatta pitää silmällä, että astiat paloivat. Pieni poika vaikeroi: „Niitä tulee enemmän ja enemmän, tahdon kuolla, sillä on parempi, että kaikki kuolemme, ennenkuin joudumme niiden käsiin.”

Mutta Benvenuto Cellini kertoo, että tapahtui pieni asia, joka tavallaan pelasti heidät. Toinen hänen tovereistaan säikähti näet niin pahanpäiväisesti, ettei voinut estää luonnollista purkausta tapahtumasta. Tämä luonnonpurkaus tapahtui niin suurella pauhinalla ja levitti niin hirmuisen hajun, ettei astioissa palavan aineen, assa foetidan haju ollut mitään siihen verrattuna. Pieni poika sattui katsahtamaan ylös Benvenuto Celliniin, joka ei voinut olla hymyilemättä tilanteen koomillisuudelle. Poika rohkaistui siitä ja huomasi samalla, että hyökkäävät olennot olivat pois menossa. Ja kun pappi kuuli, että hirviöt poistuivat, sai hänkin rohkeutensa takaisin. Istunto lopetettiin sitten hyvin. Oli kuitenkin muutamia henkiolentoja, jotka viipyivät kauemmin, sillä kun he menivät kotiin, sanoi pieni poika: „Kaksi niistä seuraa meitä.” Seikkailu päättyi kuitenkin onnellisesti, ja kaikki pääsivät kotiin, mutta näkivät yöllä unta piruista.

Pappi tahtoi vielä seuraavana päivänä, että Benvenuto Cellini olisi mukana kolmannessa istunnossa, jota ei suoritettaisi Romassa, vaan Sabinin vuoristossa, jossa voitaisiin olla rauhassa. Siinä istunnossa oli aikomus hankkia kultaa. Pappi sanoi: „Ettekö tahtoisi olla siinä mukana, sillä en ole koskaan ennen ollut tällaisissa tilanteissa. Teillä on mahdoton voima. Kun te kaikki tulette mukaan ja tuo pieni poika myös, niin varmasti henget tuovat meille kultaa.” Benvenuto Cellini innostui aika lailla, mutta nähtävästi siitä ei tullut mitään, koska Cellini ei mitään semmoisesta enää kerro.

En tiedä, oliko Goethe kokenut mitään maagillista, oliko hän itse ollut senlaatuissa istunnoissa mukana – vapaamuurari hän kyllä oli – mutta hyvin ymmärrän, että hän lukiessaan Benvenuto Cellinin muistiinpanoja tuli vakuutetuksi siitä, että magiaa on olemassa. Meidän aikanamme, jolloin voimme olla mukana spiritistisissä istunnoissa ja saada selviä todistuksia yliaistillisista tosiseikoista, ei tarvitse enää epäillä, jos ei totuudenetsimisessään väsy. Ero on kyllä suuri spiritistisen istunnon ja maagillisen istunnon välillä: spiritistisessä istunnossa mediumin voima vetää henkimaailmaa puoleensa ja vaikuttaa, että henkiolennot pyrkivät ilmestymään. Vaikka mediumilla ei ole valtaa omien kykyjensä yli, on hänellä jonkunlainen

magneettinen valta henkimaailmaan nähden, joka valta piilee hänen omassa ruumiissaan. Maagikko taas loitsutempuillaan vetää henkimaailmaa puoleensa. Ranskalainen okkultisti Eliphas Lévi, joka eli viime vuosisadalla, kertoo omista kokeistaan, kuinka hän esim. kerran manasi Apolloniuksen hengen, ja toteaa, niinkuin vanhoissa kirjoissa sanotaan, että maagillisissa istunnoissa on erilaisia vaiheita henki-ilmestyksissä: ensin tulevat rajuimmat, mutta kun ei pelkää, muuttuvat ilmestykset lempeämmiksi ja miedommiksi, ja eläinmuodot, jotka ensin ovat ahdistaneet, muuttuvat ihmismuodoiksi, ja lopulta tulevat ne henkiolennot, joita on itse kutsunut esille. Samoin tohtori Encaussen eli Papusin johdolla Parisissa pantiin toimeen maagillisia seremonioja, mutta hän ei niin tarkasti kerro niistä kuin hänen opettajansa Lévi omistaan.

Kun luemme tällaisista asioista tai kuulemme niistä tai itse olemme mukana niitä suoritettaessa nykyaikana, niin luonnollisesti muutamme käsityksemme koko magiasta, tiedämme silloin, varsinkin, jos itse olemme jotain kokeneet, että magiaa on olemassa – ei vain merkityksessä petosta, harhaa, salonkimagiaa, vaan vanhassa, alkuperäisessä merkityksessä, jonka mukaan ollaan tekemisissä yliaistillisten, luonnon ja ihmissielun tuntemattomien voimien kanssa. Magia on täten todenperäistä ja samalla vakavaa.

Luonnollisesti silloin kysymme: mitä tämä magia on? Mitä se on ollut ja mitä se on? Ja ensinnä muistuu mieleemme, mistä sana magia on kotoisin. Se on kreikaksi *mageia*, ja jos katsotaan sanakirjasta, mitä *mageia* merkitsee, selitetään, että se on noituutta, tietoa yliluonnollisista asioista ja toimintaa niiden tietojen perusteella. Mutta jos menemme sanan alkujuureen, sanovat kielitieteelliset tutkijat, että se on persialainen käsite ja sana, nykyisessä kielessä *mog* ja vanhassa persialaisessa kielessä *mag*, joka merkitsi viisas ihminen, tietäjä. Sillä nimellä nimitettiin niitä tietäjiä, jotka tulivat itäiseltä maalta Jeesus-lasta katsomaan ja tervehtimään. Me sanomme astrologeiksi ihmisiä, jotka tähdistä tietävät asioita, kuten nuo tietäjät itäiseltä maalta, ja Persiassa heitä sanottiin *mageiksi*. Tänäpäivänä mainitaan siellä ylipappia sanalla *mogbet*, joten *magin*, tietäjän nimi liittyy yhä siihen. Mutta taas, kun vielä enemmän tutkimme tuota, persialainen sana *mag* eli viisas on tietysti tullut sanskritinkielestä, kuten yleensä vanha persialainen kieli on jonkunlaista sanskritin murretta. *Mag* on sanskritinkieliselle *maha*-sanalle sukua, ja *maha* merkitsee iso, suuri. Siitä on tullut mahatma – „suuri henki” – ja samaten latinankielen sana *magnus*, suuri. Kreikankielessä on *megas*, joka niinikään merkitsee suuri ja on sukua *mag*-sanalle. Täten varmasti tiedämme, että *mag* alkuaan merkitsi „viisas” tai suomeksi hyvällä syyllä „tietäjä”. Magia on siis „viisaan tiede” eli „viisaustiede”, kunhan muistamme, että sanaan tässä tapauksessa liittyy paljon enemmän sisältöä kuin jokapäiväisessä kielenkäytössä. „Viisaustieteeksi” olemme kääntäneet kreikkalaisen sanan *filosofia*, puhumme viisaustieteen professoreista ja maistereista. Sokrateen suussa *filosofia* merkitsi „rakkaus viisauteen”, ja filosofi oli ihminen, joka etsi todellista ratkaisua elämän suurissa kysymyksissä. Me käsitämme nykyään asiat niin, että filosofeja on monta lajia, yksi voi ajatella yhdellä tavalla, toinen toisella tavalla, niin että kaksi filosofia voi olla keskenään aivan eri mieltä „totuudesta”. Kyllähän ymmärrämme toiselta puolen, että jos ken lukee filosofian maisteriksi, ei hänen silti tarvitse olla filosofi, sillä todellisen filosofin ensimmäinen tunnusmerkki lienee, että hänellä on rakkautta viisauteen. Tietysti jollakin filosofian maisterilla tai professorilla voi olla rakkautta viisauteen, mutta hän onkin silloin totuudenetsijä. Ja tällainen totuuden etsiminen sisältyy Sokrateen selitykseen filosofista: „minun pyrkimykseni on tulla viisaaksi”.

Olemme nyt päässeet *magia*-sanan oikeaan merkitykseen. Vaikka *magia* alkuaan on ollut viisaustietoa eli viisaan tiedettä, viisaaksi pyrkimystä, ei se koskaan ole ollut ainoastaan teoreettista, älyllistä pyrkimystä viisauteen, vaan *magia* on aina merkinnyt käytännöllistä viisauden etsimistä. Jos tänäpäivänä tahdomme olla oikeita filosofeja siinä merkityksessä, että haluaisimme tietää jotakin maailman omasta kokoonpanosta, jos tahdomme olla totuudenetsijöitä siinä merkityksessä, että haluaisimme tietää jumalallista totuutta, teosofeja siinä merkityksessä, että haluaisimme tuntea jumalallista viisautta, eikä vain spekuloida siitä, silloin meidän täytyy olla maagikoita, ihmisiä, jotka etsimme käytännöllistä tietoa, käytännöllistä taitoa. Elämäntotuuden etsiminen ei ole teoriaa, se on elämän viisaan käytännön etsimistä. Kysymme silloin, millä tavalla meidän tulisi elää. Tämä on ainoa todellinen filosofia, – ja samalla ainoa todellinen uskonto. Filosofiaa harrastetaan verrattain vähän, mutta uskonto on ympäri maailman levinnyt käsite. Kaikki luulevat ymmärtävänsä, mitä

uskonto on. Mutta uskonto ei ole sokeaa uskoa, vaan henkistä kokemusta, pyrkimystä Jumalan luo, pyrkimystä totuuden tietoon. Kaikki suurimmat jumalanpojat maan päällä ovat sitä teroittaneet. Miksi Jeesus muuten olisi sanonut: „Mitä te huolehditte siitä, mitä te syötte ja juotte ja millä itsenne vaatettatte? Mitä te semmoisista asioista välitätte? Tuommoisista pakanat huolehtivat.” Pakana-sanalla on Jeesus tuossa yhteydessä tarkoittanut niitä, jotka eivät tahdo olla uskonnon piirissä. Jeesus tahtoi sanoa: niitä asioita kaikki tavoittelevat, mutta jos te tahdotte olla niitä ihmisiä, joille uskonto jotain merkitsee, pitää teidän ensin etsiä jumalanvaltakuntaa, sillä se on tärkeintä, ja ainoastaan sitä etsiessänne löydätte totuuden. Ainoastaan se, joka etsii, löytää, eikä totuus tule paljaalla lukemisella ja kuuntelemisella, se tulee, jos ihminen sydämensä koko voimalla ja hengellä etsii ja ikäänkuin kolkuttaa taivaan portille. Silloin portti aukeaa sisäisessä kokemuksessa.

Hyvällä syyllä voimme sanoa, että tämä on magiaa sanan alkuperäisimmässä merkityksessä.

Ja muistakaamme, että juuri magia, s.o. uskonnon käytäntö, filosofian käytäntö, tieteellinen käytäntö, kaikki käytäntö elämässä, on itsestään joko „valkoista” tai „mustaa”. Se on valkoista silloin, kun se on motiiveiltaan puhdasta ja epäitsekästä, ja mustaa, kun se on itsekästä. Vaikka emme jokapäiväisessä elämässä käytä sanoja musta ja valkoinen magia, — ja hyvä on, ettemme kaikista elämän asioista käytä niitä, — niin jokainen ihminen on valkoinen siinä määrin, kuin hän on epäitsekäs, ja musta siinä määrin, kuin hänessä on itsekkäitä pyrkimyksiä. Mutta koska kukaan ihminen ei ole täydellisesti epäitsekäs eikä täydellisesti itsekäs, niin kaikki ihmiset ovat keskivälillä „epämääräisissä väreissä”, harmaissa ja ruskeissa. Toivokaamme, ettei meissä ole nimeksikään mustaa ja että valkoista joka tapauksessa on edes vähäsen!

II.

MAGIAN ILMENNYSMUOTOJA.

Magiaa määrittelimme viime sunnuntaina elämän käytännöksi. Tämä olisi liian yleinen ja epämääräinen definitioni, ellemme samalla ajattelisi sitä henkisen elämän käytännöksi. Siinäkin tulee uusia tarkempia määritelmiä lisää, jotta kävisi selväksi, minkätähden henkisen elämän käytäntöä voimme nimittää magiaksi. Kuta todellisempi, kuta henkisempi elämä on, sitä maagillisempi on sen käytäntö, ja varsinkin voimme silloin sanoa magiaksi tällaisen henkisen elämän juhlahetkiä, sen huippukohtia. Ne ovat näet silloin itsestään maagillisia.

Useimmissa tapauksissa uskonto ja n.s. uskonnollinen elämä ei ole syvästi todellista. Se on tuskin muuta kuin juhlaista tavalliseen käytännölliseen elämään. Uskontoa käsitetään juhlahetken asiaksi ja uskonnollinen n.s. jumalanpalvelus tapahtuu vain määrättyinä päivinä ja hetkinä. Näin ollen uskonnollinen juhlahetki käy sangen vähän maagilliseksi. Mutta kuta todellisempi ja syvempi uskonnollinen elämä on, kuta enemmän se valtaa ihmisen sielun ja hengen, sitä maagillisemmiksi muodostuvat myöskin sen juhlahetket, sen jumalanpalvelusmenot.

Niin on alkuaan tarkoitettu, kun on laadittu varsinaiset jumalanpalvelusmenot ja -muodot. Ei ole tarkoitettu, että seremoniat yksin olisivat uskontoa, jumalanpalvelusta, vaan on tarkoitettu, että uskonto ulottuisi yli koko käytännöllisen, jokapäiväisen elämän. Silloin jumalanpalvelusmenot ovat juhlahetkiä, ja silloin ne samalla ovat sitä mitä niiden alkuaan piti olla, nimittäin maagillisia hetkiä, magiaa, joka vaikuttaa ja saa tuloksia aikaan.

Kun pidämme silmällä eroa maagillisen ja ei-maagillisen hetken välillä, voimme paremmin käsittää, mitä tarkoitetaan maagillisella käytännöllä. Lopulta tietysti, kun koko ihminen on henkeä ja uskontoa ja koko hänen elämänsä on jumalanpalvelusta, silloin myös maagilliset hetket hänen elämässään sattuvat yhtämittaa; mikä merkitsee toisin sanoen, että hän silloin suorittaa yhtämittaa maagillisia voimatekoja.

Kun katselemme jonkun Buddhan tai Jeesuksen elämää, huomaamme heti, kuinka hänen ympärillään, hänen jokapäiväisessä vaelluksessaan sattuu yhtämittaa n.s. ihmeitä. Yhtämittaa nämä tällaiset ihmiset suorittavat voimatekoja, koska he ovat itse kasvaneet niin henkeviksi, niin maagillisiksi, että kaikki heidän tekonsakin ovat maagillisesti vaikuttavia.

Viime kerralla sanoimme, että magia on joko valkoista tai mustaa, ja niinkuin tiedämme, puhuttiin keskiajalla tuskin muusta kuin mustasta magiasta.

Valkoinen magia edellyttää, että ihmisen tahto on puhdas ja epäitsekäs, samoin kuin musta, että tarkoitus on paha ja itsekäs. Tämä määritelmä ei kuitenkaan ole täysin pätevä, se ei ota lukuun kaikkia mahdollisuuksia. Voi sattua, että ihminen, jolla on hyvä tarkoitus, suorittaessaan joitain maagillisia temppuja saa pahaa aikaan ja sillä tavalla tulee harjoittaneeksi vahingollista, jollei suorastaan mustaa magiaa. Toiselta puolen on mahdollista, että ihminen, joka tahtoo tehdä pahaa, käyttää keinoja sellaisia, että siitä tulee hyvää. Sentähden ei mainittu määritelmä täysin riittä. Ihmisen oma tahto ei ole ainoa määrääjä, vaan suurena tekijänä on myös hänen tietonsa tai tietämättömyytensä. Sentähden varoittavat viisaat kaikista varsinaisista maagillisista toimituksista: „Älkää yrittäkö tehdä mitään maagillisia temppuja, jollei teillä ole tietoa, sillä voi hyvääkin tarkoittaessanne tapahtua, että harjoitatte mustaa magiaa. Joka tapauksessa voitte joutua suuren vaaran alaiseksi.”

Tiedosta ja asioiden ymmärtämisestä riippuu paljon. Riippuu paljon myös siitä, jota ehkä emme voi nimittää tiedoksi, mutta jota meidän täytyy nimittää ihmisen luonteeksi, hänen taipumuksikseen, hänen heikkouksikseen, hänen vioikseen. Mitä ihmisessä on, vaikkei hän sitä itsekään niin tietäisi, tulee maagillisessa toimituksessa esille. Se edustaa silloin hänen suhdettaan totuuteen. Se aivankuin alitajuisesti edustaa sitä tietomäärää mikä hänessä on, vaikkei se olekaan hänen päivätajunnassaan. Ihmisen omasta karmasta, hänen siveellisestä kokoonpanostaan riippuu, minkälaista magiaa hän osaa harjoittaa. Tämän taas ymmärrämme paremmin, jos vähän tutkimme ihmistä itseään ja hänen suhdettaan maailmaan, universumiin. Mutta ymmärrämme myös niitä vaaroja, joiden alaiseksi ihminen voi joutua, jos kerron jonkun esimerkin.

Esimerkkejä on paljon okkultisessa kirjallisuudessa. Mieleeni muistuu, kuinka 90-luvulla Pariisissa, niinkuin jo viimeinkin mainittiin, tohtori Papusin johdolla harrastettiin paljon seremoniallista magiaa. Oli muodostunut työryhmiä, jotka koettivat suorittaa maagillisia seremonioita nähdäkseen (heillä oli tieteellinen tarkoitus), oliko mitään perää noissa vanhoissa uskomuksissa ja otaksumissa, että magiaa on olemassa.

Niinpä oli kaksi nuorta tutkijaa, kaksi herrasmiestä, jotka päättivät tehdä muutamia kokeita. He tahtoivat nähdä, mikä vaikutus henkimaailmaan oli ihmisen verellä, kun se poltettiin, sillä he tiesivät, että vanhoina aikoina uhrattiin juhlamenoissa sekä eläimiä että ihmisiä, jolloin heidän verensä poltettiin maagillisessa tarkoituksessa. Nämä herrasmiehet päättivät siis, että he seremoniallisessa toimituksessa, maagillisen piirin suojelemina verellään piirtävät viisikulmion pergamenttiin ja sitten polttavat pergamentin. He suorittivat siis asiaan kuuluvat loitsut ja heillä oli erikoiset valot ja suitsutukset. He polttivat pergamentin, ja nyt heillä oli oma teoria mielessään siitä mitä tapahtuisi. Mutta se ei tapahtunutkaan. He vain kuulivat merkillistä supinaa ja melua ympärillään.

He pitivät istuntonsa erään talon autiolla puolella. Toinen puoli talosta oli asuttu, siellä asui toisen herran veli. He kuuluivat, niinkuin sanottu, suhinaa ja jyrinää ja heistä molemmista tuntui tämä pahalta, mutta siihen kaikki päättyikin. Molempien herrojen mielestä ei koko toimituksesta tullut ollenkaan sitä, mitä he olivat toivoneet, ja sentähden he lopettivat istuntonsa. Perästäpäin sitten huomasivat, että olivat unohtaneet monta kohtaa. He olivat suorittaneet toimituksen vaillinaisesti. He olivat unohtaneet lausua monta asiaa ja tehdä erinäisiä temppuja. — Sentähden se kai ei onnistunut, — he arvelivat. Molemmat olivat väsyneitä toimituksen perästä, erosivat ja menivät maata. Toinen herroista asui veljensä puolella ja meni omaan huoneeseensa. Kun sitten aamulla palvelijattaren piti mennä tämän herran huoneeseen, hän palasi sieltä kiireimmiten kauhistuneena ja säikähtyneenä; hän oli paiskannut oven kiinni ja juossut tiehensä. Toinen veli, joka ei ollut mukana istunnossa, kysyi mikä oli hätänä. Palvelija sanoi, ettei hän käsittänyt ollenkaan, mutta hän ei voinut mennä herran huoneeseen. Siellä oli kuin jotain, joka otti vastaan. Veli ajatteli, että sehän on kummallista, ja meni itse sentähden katsomaan veljeään. Hän pääsi kyllä huoneeseen, mutta veli oli nukkunut kokolailla vaikeata painajaisunta. Tämä toinen veli, joka ei ollut istunnossa mukana, kertoi sitten mitä merkillistä hänellekin oli sattunut sinä yönä. „Viime yönä kello 12 minä äkkiä heräsin hirmuiseen meluun ja jyskeeseen, ja minun oli sangen tuskallinen olla.” Silloin toinen veli kertoi, että heillä oli juuri siihen aikaan ollut istunto, maagillinen seremonia, joka ei onnistunut.

Tämä on nyt verrattain mitätön esimerkki siitä, kuinka vaarallinen on maagillinen toimitus silloinkin, kun se toimitetaan huonosti eikä onnistu. Osanottajat pääsivät tässä esimerkissä paljaalla pelästyksellään, mutta muistupu mieleeni toinen tapaus, joka ei päättynyt yhtä helposti.

Sekin tapahtui Pariisissa 90-luvulla. Oli kolme herraa. (Tämän kertoo tohtori Paul Gibier.) He olivat oikeastaan spiritistisiä tutkijoita, mutta lukeneina miehinä he ajattelivat, eikö ilman mediumia, paljaalla piirissä istumisella ja tahdon voimalla voisi saada jotain aikaan. He päättivät kokeilla, vetäytyivät yksinäiseen suojattuun huoneeseen, asettuivat kolmisin pöydän ympärille ja pitivät toisiaan kiinni käsistä, muodostaen siten magneettisen piirin. Sitten he koko tahdollaan ja ajatuksillaan keskittyivät siihen, että jotakin maagillista pitäisi tapahtua. Heidän pitäisi saada aikaan jotain tällä yhteisellä ponnistuksella.

He istuivat hiljaa täydellisessä pimeydessä kauan aikaa, tunnin, ehkä enemmänkin. Ensin ei mitään tapahtunut, mutta sitten alkoi kuulua suunnaton melua, aivan niinkuin maa olisi järissyt heidän jalkainsa alla. Sitten yksi ja toinen esine huoneesta alkoi lentää ympäri ilmassa. Äkkiä kuului hätähuutoja ja he tunsivat äänestä, että joku heistä huusi apua. Maagillinen ketju oli siis katkaistu. Yksi herroista veti nyt kiireimmiten esille tulitikkunsa, sytytti kynttilän ja katseli ympärilleen. Huoneessa vallitsi täydellinen epäjärjestys. Huonekaluja oli paiskattu rikki, ja heistä kolmesta toverista ei ollut jällellä kuin kaksi. Missä oli kolmas? Tuoli, jolla hän oli istunut, oli kaatunut ja murskaantunut. Toiset kaksi katselivat ympärilleen, heidän katseensa sattui uuniin, he näkivät, että uunista oli marmorilevy katkaistu irti ja viskattu johonkin muualle. Vihdoin heidän silmänsä osuivat pöydän alle ja siellä he näkivät kolmannen toverinsa makaavan verissään. He riensivät hänen luokseen ja huomasivat, että hänellä oli suuri haava päässään. Hänen vieressään he näkivät ison marmorikappaleen. Kesti kauan, ennenkuin tämä kolmas tuli tajuihinsa, ja kesti vielä monta päivää, ennenkuin hän toipui. Myöhemminkin hän vielä tunsikin kipua päässään.

Tässä oli nyt toinen esimerkki siitä mitä voi tapahtua, kun ihmiset vakavasti yrittävät jotakin, – ei leikillä, vaan oikein vakavasti, samalla kun eivät tiedä itse mitä yrittävät. He tahtovat vain saada jotain aikaan. Tässä tapauksessa oli tarkoitus tieteellinen, se oli totuudenetsimistä ja sentähden kunnioitettavaa. Tulihan siitä todistetuksi, että jotakin on „taivaan ja maan välillä, josta filosofitkaan eivät uneksi”, vaikka siitä tiedosta saivat maksaa tuntevan hinnan.

Tutkikaamme nyt vähän ihmistä ja hänen kokoonpanoaan. Vanha viisas hermeettinen sana sanoo, että ihminen on mikrokosmos ja häntä ympäröivä maailma makrokosmos. Ihminen on „pieni maailma” ja samalla peilitarkka kuva „suuresta maailmasta”. Niinkuin uskonnossa sanotaan: ihminen luotiin Jumalan kuvaksi. Ihmisessä on vastaavaisuutta kaikkeen, mitä on maailmankaikkeudessa. Tämä ei ole vaikeata ymmärtää fyysisen ruumiin kannalta, sillä meidän fyysisessä ruumiissamme on samat elementit kuin on ympäröivässä fyysisessä luonnossa. Mutta ruumiimme ei ole ainoastaan kokoomus luonnon aineksia, vaan on sitäpaitsi elävä taideteos, joka nostaa ihmisen muun näkyvän luonnon yläpuolelle. Ihminen ei olekaan ainoastaan fyysinen olento. Hän on tietoisesti sielullinen olento, joka ei löydä vertaistaan muussa luonnossa.

Paavalin tavalla eroitamme sentähden ihmisessä kolme olemuspuolta, ei ainoastaan ruumiin ja sielun, vaan lisäksi hengen, joka on syvin olemuspuolemmekin, joka tekee, että ihminen on samaa alkuolemusta kuin Jumala, koska henki on „Jumalan kuva” ihmisessä ja ikuisena yhdistää hänet Ainoaan Ikuiseen.

Sielu on ihmisen minuus, joka on osaksi tämä persoonallinen minä, meidän varsinainen sielumme, ja osaksi se minä, joka pohjautuu henkeen ja josta emme tavallisissa oloissa mitään tiedä. Se on „korkeampi minämme”, niinkuin sanomme. Mutta kaikki ajatuksemme ja tunteemme, taipumuksemme, halumme j.n.e. – ne muodostavat persoonallisen sieluelämämme.

Mikä ruumiimme on, on jokaiselle selvä. Huomatkaamme vain, että ruumiimme ei ole ainoastaan tämä fyysiselle silmälle näkyvä, vaan myöskin se näkymätön voimakokoamus, jota sanotaan eetteri-ruumiiksi. Tämä eetteri vastaa eetteriä makrokosmoksessa.

Kun pidämme mielessämme, että ihminen on pienoiskuva maailmankaikkeudesta, että ihmisessä piilee kaikki salaisuudet ulkonaismista luonnosta aina korkeimpaan näkymättömään jumalalliseen elämään saakka, niin ymmärrämme, että ihminen on yhtämittaa vuorovaikutuksessa suuren makrokosmoksen kanssa. Tämä on materialistille käsittämätöntä, sillä hän ei usko mihinkään näkymättömään. Tosin meidän aikamme materialistit ovat varovaisempia teorioissaan. Materialismi ei ole niin muodissa enää nykypäivinä. Onhan radiot y.m., jotka todistavat, että on olemassa salaperäisiä luonnon voimia. Emmehän voi käsittää radiota, ellemmekin ota lukuun sitä näkymättömyyden eetteriä, joka ei ole näillä ulkonaisilla aisteilla havaittavissa. Mutta jos emme ole materialisteja, vaan totuudenetsijöitä esim. teosofien tavalla, silloin ei ole vaikeata

käsittää, että me mikrokosmokset olemme yhtämittäisessä vuorovaikutuksessa meitä ympäröivän näkyväisen ja näkymättömän makrokosmoksen kanssa. On kuin meistä lähtisi näkymättömiä säikeitä ympäröivään maailmaan. Nämä säikeet lähtevät sekä meidän fyysisestä ja eetteriruumiistamme että myöskin sielustamme ja hengestämme. Emme niitä näe, emme ole niistä ulkokohtaisesti tietoisia, mutta ne ovat olemassa ja ylläpitävät tuota yhtämittaista korrespondansia. Koska taas olemme itse tietoisia verrattain harvoin hengessämme, on tietoinen kanssakäymisemme Jumalan kanssa käytännöllisesti katsoen kokonaan tulevaisuuden huomassa vielä.

Mutta voisimme sanoa — ja tällainen vertauskuva on selvittävä, kun ajattelemme asioita magian kannalta, — voisimme sanoa, että ihminen on kuin magneetti: elävä magneetti, joka vetää puoleensa määrättyjä puolia maailmankaikkeudesta. Jokainen ihminen vetää tietämättään semmoista puoleensa, johon nähden hän itse on magneetti. Tämä vertauskuva on asioita valaiseva monessa tapauksessa.

Ajatelkaamme ihmistä, joka on varsinaisella tavalla maagillinen. Ajatelkaamme esim. mediumia, ihmistä, jolla on eetteriruumiissaan tuommoista puoleensa vetävää voimaa, jota voimme nimittää magneetiksi. Mediumi itse ei voi sitä täysin hallita, ei osaa sitä tutkia, eikä asettua sen ulkopuolelle. Se vaikuttaa hänessä niinkuin luonnollinen taipumus ainakin. Ei hän ole täydellisesti sen orja. Kyllä hän sitä jonkun verran hallitsee. Sen verran maagikko hän on, että hän voi sulkea hetkeksi magneettisen virran sulut, mutta niin pian kun hän aukaisee sulut, hän vetää jotakin maailmankaikkeudesta puoleensa.

Sanokaamme, että on kysymyksessä mediumi, sellainen kuin englantilainen selvänäkijä Mr. Peters. Hän on olento, jonka eetteriruumiissa on kehittynyt voima, joka magneetin tavalla vaikuttaa astraalitasolle päin, vainajiin päin, kutsuen itsestään vainajia luokseen. Ei vainajia, jotka ovat astuneet taivaaseen, vaan vainajia, jotka vielä ovat tuonelassa. Sitäpaitsi se vaikuttaa magneettisesti n.s. astraalisiin kuoriin, jotka ovat jääneet jällelle vainajista, jotka itse ovat nousseet taivaaseen.

Kummallinen on mediumistinen voima. Se on synnynnäinen. Ihminen ei voi sitä luoda itselleen. Hän voi kyllä antautua passiiviseksi ja harjoittaa itsessään mediumistisuutta, sillä kaikki ihmiset olemme medimeja tavallaan, ja meillä on mahdollisuus tulla medimeiksi, niinkuin meillä on mahdollisuus tulla maagikoiksi, mutta kehitys ei tapahdu äkkiä. Ei ihminen, jolla ei ole siihen lahjoja syntyessään, voi tulla mediumiksi. Hän voi kehittyä herkäksi, hermostuneeksi ja sairaaksi, jos hän antautuu mediumisuutta herättämään. Hän voi tulla vaikka hulluksi. Mutta hänestä ei tule varsinainen mediumi.

Ajatelkaamme toiselta puolen ihmistä, jolla syntyessään on valmis taipumus mediumisuuteen. Ajatelkaamme mainitsemaamme englantilaista selvänäkijää Mr. Petersiä. Tahtonsa avulla hän aukaisee magneettisen sulun, ja silloin hänen olemuksensa vaikuttaa maagillisella vetovoimalla henkimaailmaan, joka on hänen ympärillään. Hän vetää eli kutsuu sen olentoja alas eetteriin. On luonnollista, että semmoiset vainajat, joilla on jotain intressiä maahan päin, joilla esim. on omaisia tai tuttaviam mukana istunnossa, pyrkivät esiintymään. Ja selvänäkijä, mediumi, näkee, mitä olentoja tulee tähän eetteriin.

Verrattain harvassa on semmoisia ihmisiä, jotka ovat syntyneet niin sanoakseni teknillisesti mediumistisilla taipumuksilla. Mutta en voi olla ohimennen huomauttamatta siitä, että mediumistisiä ihmisiä on toistakin lajia. Usein suurilla luonnonlahjoilla varustetut, n.s. nerokkaat ihmiset ovat omalla tavallaan ja ainakin omalla alallaan medimeja. Säveltäjäksi syntynyt ihminen esim. elää pienestä pitäen erikoisessa maailmassa. Hän vetää puoleensa ääniä, hän kuulee musiikkia näkymättömästä maailmasta. Hänen ympärillään leijalee haltioita ja enkeleitä, jotka soittavat ja laulavat hänelle. Kaikki nerokkaat ihmiset ovat medimeja sitä suuremmassa määrässä kuta selvemmin näkevät ja tuntevat, etteivät ole täydellisesti omien lahjojensa eikä itsensä herroja. Usein runoilija, kirjailija tai muu lahjakas ihminen voi olla maailman silmissä epämorallinen. Hän voi esim. juoda päihdyttäviä juomia, saaden viihdytystä ja unohdusta alkoholista. Maailma ihmettelee, mutta maailma voisi paremmin ymmärtää, jos se ottaisi huomioon, että tuollainen nerokas olento on lahjoiltaan ja taipumuksiltaan mediumi. Hän ei ole tullut vielä maagikoksi, joka hallitsisi

itsensä, vaan hän on välittäjän suhteessa inspiroivaan maailmaan. Hän kirjoittaa kauniita runoja, mutta ne tulevat hänen luokseen silloin kun niitä huvittaa. Eräs runoilija selitti minulle, että hänen on pakko juoda. Hän ei saa muuten rauhaa. Hänen ympärillään on yhtämittaa niin paljon henkiolentoja, jotka näyttävät hänelle kaikenlaisia kauniita näkyjä, ettei hän saa niiltä rauhaa ei yöllä eikä päivällä. Mutta silloin kun hän juo, hän pääsee niistä. Hänen aivoissaan menee kuin jotain umpeen, ja silloin hän ei enää henkiolentoja näe. Tällöinen ilmiö on tietysti patologinen, mutta samalla se kuvaa meille, minkä tragedian takana kauneuden maailma on, niin kauan kuin me ihmiset emme vielä ole kehittyneet mediuksista maagikoiksi.

Jokainen nerokas ja lahjakas ihminen on tietoinen sisässään siitä, — vaikkei hän aisteillaan mitään näkisi, — että sielu painaa enemmän vaa'assa kuin ruumis. Hänen sielussaan elää ihmeellinen maailma ja hän ottaa yhtämittaa vastaan inspirationsia elävästä, näkymättömästä avaruudesta. Hän ymmärtää, että sielullinen ja ruumiillinen todellisuus ovat vuorovaikutuksessa keskenään, salaperäisessä suhteessa toisiinsa, mutta joka tapauksessa lahjakas ihminen myöntää, että hänelle sielu merkitsee enemmän kuin ruumis. Sielun todellisuus on suurempi.

Ottakaamme vielä huomioon, että jos ihminen tulee tietoiseksi hengestä, ei ainoastaan ruumiillinen todellisuus, vaan vieläpä koko sielullinenkin todellisuus, joka on tuhat kertaa suurempi kuin ruumiillinen, on aivan pieni ja mitätön verrattuna henkiseen todellisuuteen. Kun otamme huomioon vielä tämänkin, ymmärrämme, että me mikrokosmokset, jotka uimme makrokosmoksen suuressa tajuntameressä, olemme paljon monimutkaisempia, paljon salaperäisempiä, paljon sisältörikkaampia olentoja kuin mitä tässä jokapäiväisessä elämässä kuvittelemme. Sentähden näkymättömän maailma, joka meitä ympäröi, on niin tärkeä meille. Sen merkitys on ääretön. Se vaikuttaa elämäämme paljon yksityiskohtaisemmin kuin mitä koskaan itse luulisimme.

Me ihmiset olemme enemmän tai vähemmän kuin nappuloita, marionetteja. Kuitenkin olemme vastuunalaisia nappuloita. Meidän tehtävämme on päästä tietoiseen suhteeseen ympäröivään makrokosmokseen.

Koska nyt olemme kolminaisia olentoja, käyttäksemme Paavalin kolmijakoa, ruumiillisia, sielullisia ja henkisiä olentoja ja koska voimme jakaa suuren makrokosmoksen vastaavasti ruumiilliseen, sielulliseen ja henkiseen meitä ympäröivään maailmaan, saamme myöskin ajatellessamme magiaa, aivan kuin itsestään kolme lajia eli luokkaa kaikessa maagillisessa toiminnassa. Maagillinen toiminta perustuu siihen, että olemme sukulaisuussuhteessa ympäröivään suureen maailmaan, että on yhtämittainen korrespondanssi olemassa meidän ja maailman välillä, ja että ihmisestä lähtee kuin magneettisia säteitä ympäröivään avaruuteen.

Ensimmäinen magian laji on näin ollen se, joka on tekemisissä näkyväisen, ruumiillisen maailman kanssa. Sitä on harjoitettu aikojen aamusta lähtien ja kaikissa kansoissa, villikansoista lähtien. Luonnonkansat ovat joutuneet aivan kuin itsestään harjoittamaan tätä magiaa. He ovat vaistomaisesti uskoneet ihmisen salaperäiseen suhteeseen suureen tajuiseen maailmaan. Kaikki luonnonkansat sanovat, että luonto on sielullinen. Suomalaiset esi-isämme puhuivat luonnon väestä. Metsillä, vesillä, ilmalla, tulella — kaikella oli väkensä. Tämä väki oli ihmisessä itsessäänkin. Tarkoitettiin siis, että kaikessa on elämää ja sisäistä voimaa. Näkymättömässä maailmassa tämä voima pukeutui elävien olentojen, haltioiden muotoon. Sentähden luonnonkansat, jotka eivät vielä osanneet älyllään filosofoida ja pyrkiä korkeampiin henkiin maailmoihin, olivat tietoisia tästä fyysisestä maailmasta ja siitä sielullisesta, jossa ihminen kuoleman jälkeen viettää tuonela-elämäänsä. Nämä maailmat ulottuivat heidän tietopiiriinsä ja heidän magiansa kohdistui siis niihin. He olivat — ja ovat — maagillisessa suhteessa luontoon. Alkeellisimmatkin kansat koettavat vaikuttaa luontoon maagillisilla tempuilla.

Taikauskoa esiintyy paljon tämän luonnon magian eli taikuuden alalla. Mutta vaikka esim. eläimiin ja kasveihin kohdistuvaan magiaan usein sekaantuu paljon taikauskoa, eivät sentään noiden velhojen, noitien,

tietäjien, shamaanien ja medisiinimiesten maagilliset temput ole olleet tyhjänpäiväistä hosumista. He ovat aina saaneet jotain aikaan, — minkä voi ymmärtää siitäkin, että korkeasti kehittyneillä ihmisillä on valtaa luonnon yli.

Meillehän on jäänyt lapsuudesta jonkunlaisena ihmeenä mieleen kertomus Jeesuksesta, joka kulkee meren aalloilla ja tahdollaan tyynnyttää myrskyn. Olemme ymmärtäneet, että äärettömän korkealle kehittyneillä ihmisillä, vapahtajilla, on valtaa luonnon yli. Jos ei muilla olisi ollut sellaista valtaa, voisimme uskoa, niinkuin kristilliset kirkot opettavat, että Jeesus oli Jumala, mutta koska tiedämme, että toisten uskontojen pyhissä kirjoissa, esim. juutalaisten vanhassa testamentissa, on kertomuksia profeetoista ja tietäjistä, joilla oli valtaa luonnon yli toisessa tai toisessa suhteessa, ymmärrämme, ettei se ole saavuttamatonta, vaan semmoista, jota jokainen pyhä ihminen voi saavuttaa.

Meillä on läheisempi tapaus. Eversti Olcott kertoo muistiinpanoissaan ensimmäisistä teosofisista ajoista New-Yorkissa Madame Blavatskyn seurassa. Vuosina 78-79 Madame Blavatsky kirjoitti suurta teostaan „Isis unveiled”. Silloin tapahtui yhtämittaa kaikenlaisia ilmiöitä. Kerran Madame Blavatskyn luo tuli eräs Olcottille tuntematon italialainen herrasmies, joka näkyi olevan kiintoisa vieras Madame Blavatskylle, koska tämä heti joutui innokkaaseen keskusteluun hänen kanssaan. Lopulta heidän keskustelunsa joutui magian alalle. Silloin italialainen sanoi kuulleen, että Madame Blavatskylle piti olla valtaa luonnon yli. — No jaa, sanoi Madame Blavatsky, olenhan minä jotain oppinut. Silloin vieras äkkiä viittasi kädellään avonaiseen ikkunaan päin, ja kas, kaunis perhonen lensi sisään ja rupesti kiertämään huonetta. — No, sanoi Madame Blavatsky ja teki samanlaisen kutsuvan liikkeen kädellään, ja heti tuli sisään toinen perhonen, joka myöskin rupesti lentämään ympäri huonetta. Italialainen vieras nyökkäsi tyytyväisenä. Eversti Olcott istui melkein suu auki ja katseli hämmästyneenä näytelmää. Sitten sanoi italialainen: — Onko teillä valtaa luonnonvoimien yli? — Madame Blavatsky ehkei sanonut siihen mitään tai sanoi, ettei taida olla. (Kerron ulkomuistista, mutta voitte lukea tapahtumasta kirjasta „Old Diary Leaves”, I osa.) Silloin italialainen meni ikkunan luo. Oli kaunis aurinkoinen kesäpäivä. Taivas oli pilvetön. Italialainen, tuo pitkä, hoikka, keski-ikäinen mies seisoo ikkunan luona, rupeaa jotain loitsuja lukemaan ja jotain manaamaan, ja siinä silmänräpäyksessä taivas peittyi pilviin ja alkaa sataa. Sitten hän kääntyi Madame Blavatskyn puoleen hymyillen ja poistui huoneesta.

Tämä kertomus italialaisesta ja hänen magiastaan todistaa, että voi olla ihmisiä nykyaikanakin, joilla on valtaa luonnonvoimien yli. Madame Blavatsky itse oli semmoinen henkilö. Hänellä oli valtaa, niinkuin äskeisestä esimerkistä näkyi, luonnon haltioiden yli. Judge kertoo, että kun H. P. B. kerran tarvitsi hopealusikkaa, hän ojensi kätensä ja lusikka tuli lentäen seinän läpi toisesta huoneesta. Lukekaa esim. Sinnetin kirja „Salattu maailma”. Sekin kirja todistaa lukuisilla esimerkeillä, että Madame Blavatsky oli taikuri, että hänellä oli valtaa luonnonvoimien yli. Jotkut kriitikot ovat huomauttaneet, että onko tuo nyt mitään henkevä? Uskonnollinen reformaattoriko tekee tuollaisia temppuja, antaa kahvikuppien lentää ja tonttujen päärmätä pyyhkeitä tai piilotella rintaneuloja? Tämä on lapsellista puhetta, sillä ei Madame Blavatskyn tarkoitus ollut sillä tavalla todistaa henkevyttä ja uskonnollisuutta. Hänen „okkultisten ilmiöittensä” tarkoituksena oli todistaa muutamille ystäville, että ihmisellä voi olla valtaa luonnon yli. H. P. B. tahtoi ilmiöillään todistaa, että materialismi oli väärässä. Hän tahtoi todistaa, että on olemassa muitakin ainemuodostumia, muitakin ulottuvaisuuksia kuin tuntemamme kolme. Sitten hän vielä tahtoi todistaa, että ihminen voi tulla maagikoksi voittamalla mediumisuutensa. Hän voi saada valtaa luonnonhaltioiden yli. Maagikkona hän voi itse haltioiden avulla aiheuttaa samanlaisia ilmiöitä kuin ovat spiritistiset ilmiöt. Siinä oli hänen suuri opetuksensa spiritisteille, jotka siihen aikaan vielä luulivat, että vainajia oli mukana kaikissa istunnoissa, kun eivät tunteneet haltioiden kykyjä ja mahdollisuuksia.

Tietysti vainajatkin voivat esiintyä ja antaa epäamättömiä todistuksia läsnäolostaan. On lapsellisia ihmisiä, jotka sanovat, että kuolleet ovat naurettavia, kun esim. „koputtavat” kuoleman jälkeen. Tämä on lapsellista, sillä eiväthän vainajat enää hallitse fyysisen elämän voimia. On jo suurta, että he voivat „koputtaa”. Ajatelkaa, että meidän pitäisi koputtaa vainajille? Kuka meistä osaisi sitä tehdä? Ei kukaan muu kuin joku mediumi tai maagikko.

Madame Blavatsky on nykyajan klassillinen esimerkki taikuruudesta. Että häntä ja hänen okkultisia ilmiöitään on epäilty petollisiksi, ei kuulu tähän. Ketä ei ole epäilty? Uranaukaisijat ovat aina marttyyreja. He tuhlaavat aina voimansa käyttämättömille. Vasta jälkimaailma saa silmänsä auki heidän suuruudelleen. . .

III.

GOETIA, PSYKURGIA JA NEKROMANTIikka.

Maagillisen työskentelyn kolmesta lajista on ensimmäinen n.s. taikuruus eli *goetia*, joka työskentelee tässä fyysillisessä maailmassa ja on tekemisissä elementtien ja luonnonvoimien, haltioiden, eläimien ja kasvien kanssa. Toinen magian laji on taas se, jota nimitimme sielulliseksi magiaksi ja jota vieraskielisellä nimellä sanotaan *psykurgiaksi*; siihen kuuluu n.s. nekromantiikka, joka on varsinaisesti tekemisissä vainajien kanssa. Kolmantena lajina on vihdoin henkinen magia, jota nimitetään kreikkalaisella nimellä *teurgiasi*, jumalalliseksi toiminnaksi ja joka on tekemisissä ihmisten yläpuolella olevien näkymättömien, jumalallisten olentojen ja voimien kanssa.

Viime kerralla puhuimme goetiasta – kreikaksi *goeteia* – eli taikuruudesta, ja silloin m. m. mainitsimme Madame Blavatskyn tunnetut okkultiset ilmiöt, jotka olivat taikuruusilmiöitä. Samanlaisia ilmiöitä esiintyy kyllä spiritistisissäkin istunnoissa, esim. apporti-ilmiöt: tulee vaikka Japanista tuore kasvi lentäen Lontoon istuntoon. Madame Blavatsky suoritti niitä paljon. Hän tahtoi niillä teroittaa, että ilmiöt eivät välttämättä olleet „spiritistisiä”, s.o. vainajien aiheuttamia, vaan että ihminen voi omin voimin suorittaa niitä maagillisesti. Muistamme, että Madame Blavatsky oli teosofisessa työssään spiritismiä vastaan sentähden, että spiritistit tahtoivat selittää kaikki ilmiönsä vainajien myötävaikutuksella aikaansaaduiksi, – mikä olisi voinut kehittyä taikauskoksi, ellei H. P. Blavatsky olisi kääntänyt maailman huomiota siihen, että useimmat ilmiöt olivat muuten selitettävissä. Hän huomautti, että ihmisen omassa olemuksessa oli voimia, joita ei yleisesti vielä tunneta. Hän huomautti myös, ettei näkymättömässä maailmassa ollut ainoastaan vainajia, vaan haltioita ja luonnonvoimia, jotka voivat useinkin näyttää suurta osaa mediumistisissa ilmiöissä.

Tämä herätti ihmetystä spiritistisissä piireissä, ja Madame Blavatsky sai sen maineen, että hän oli spiritismiä vastaan, jonka johdosta spiritistinen maailma oli puolestaan teosofiaa vastaan. Nyt puoli vuosisataa myöhemmin, kun spiritistisiä eli paremmin sanoen mediumistisia ilmiöitä on tutkittu tieteellisesti, on tultu samaan johtopäätökseen, kuin Madame Blavatsky silloin edusti. Omantunnontarkat spiritistit ovat nyttemmin varovaisia ilmiöitä selittäessään, varsinkin kun on kysymyksessä joku fyysikaalinen ilmiö, kuten aineellistuminen. Nyt ei oleteta ilman muuta, että vainajia olisi mukana, päinvastoin ollaan sitä mieltä, että ilmiöt on muuten selitettävissä. Ainoastaan, jos on täysin todistettu, että ilmiö on saatu aikaan vainajan myötävaikutuksella, merkitään se todella „spiritistiseksi”. Madame Blavatsky oli jyrkkä väitteessään, että vainajat ovat harvoin läsnä, sillä niin pian kuin vainaja on poistunut tästä maallisen elämän piiristä, fyysillis-etteriseltä tasolta ja siirtynyt astraalitason korkeampaan maailmaan tai taivaaseen, ei hän voi palata tänne. Sentähden Madame Blavatsky sanoi, että hänen selvänäköiselle silmälleen oli surkeaa katsella, kuinka istunnoissa läsnäolevat uskoivat, että heidän rakkaansa ilmestyivät, vaikka noita rakkaita vainajia olikin kokoonpantu läsnäolevien ystävien ajatuskuvista, joille leikilliset luonnonhaltiat antoivat elämää ja henkeä. Ajatuskuvan asemesta oli välistä vielä parempana muotona vainajan jälkeen jättämä astraaliruumis. Vainajan korkeampi minä ei missään tapauksessa ollut istunnoissa mukana, mutta ei hänen persoonallisuutensaakaan kuin verrattain harvinaisissa tapauksissa. Madame Blavatsky oli saanut omalta opettajaltaan tehtäväkseen ilmoittaa maailmalle, että spiritistisiä ilmiöitä täytyy lähestyä suurella varovaisuudella, muuten ne johtavat harhaan.

En osaa olla tässä mainitsematta erästä amerikkalaista henkilöä, Houdinia, joka kuoli pari vuotta sitten esiinnyttyään vuosikymmeniä Amerikassa ja Europassa salonkitaikurina. Hän ei väittänyt itsestään mitään yliluonnollista, mutta oli ankara vakaumuksessaan ja oli ottanut elämäntyökseen vastustaa spiritismiä – siinä mielessä, että muka vainajia oli mukana istunnoissa. Hän väitti kuten Madame Blavatsky, että vainajat eivät

ole mukana istunnoissa. Hän uskoi kuolemanjälkeiseen elämään ja sanoi siitä tietävänsä, mutta kun ihmisen henki on vetäytynyt taivaaseen, ei se voi enää ilmestyä maan päälle. Ero Houdinin ja tavallisen salonkimaagikon välillä oli, että vaikka Houdini myönsi, etteivät hänen temppunsa olleet millään tavalla yliluonnollisia, hän ei koskaan selittänyt, millä tavalla hän niitä suoritti. Kun Amerikassa kerran oli salonkitaikurien vuosikokous, jossa heitä oli satoja läsnä, niin Houdini hämmästytti kaikkia joillakin tempuillaan, sillä ei kukaan toisista ymmärtänyt niitä eikä voinut niitä matkia, mutta Houdini ei selittänyt mitään. Kun häneltä kysyttiin omantunnon vakavuudella, miten asia on, sanoi hän: „Minä olen vain kehittänyt ruumistani ja henkeäni pienestä pitäen.” Ja Conan Doyle, joka oli erikoisesti Houdinin hyvä ystävä, sanoo, ettei hän ole koskaan tavannut ihmistä, joka olisi elänyt kauniimmin ja puhtaammin ja siveellisemmin kuin Houdini. Mutta ei Conan Doylellekaan Houdini selittänyt, miten hän temppujaan suoritti.

Kuollessaan Houdini lahjoitti oman kirjastonsa syntymäkaupunkinsa, Washingtonin, suurelle kirjastolle. Tämä hänen kirjastonsa oli ½ miljoonan dollarin arvoinen ja sanotaan, että se on luultavasti alallaan kaikista täydellisin kirjasto maan päällä. Se käsittää okkultisia, teosofisia, mystillisiä, salatieteellisiä, maagillisia y.m. kirjoja. Siitä näkyy, mitä Houdini oli harrastanut. Kerran hän sanoi erälle haastattelijalle – tämä oli Amerikan lehdissä – : „Minä uskon ihmisen kuolemattomaan henkeen ja siihen, että ihminen on jälleensyntyvä olento. Tämän uskon sekä järkeni vakaumuksesta että tutkimusteni nojalla ja omasta kokemuksestani. En olisi voinut itseäni pienenä ymmärtää, jollei minulla olisi ollut ajatus, että ihminen on jälleensyntyvä olento, sillä minulla oli niin kummallisia kykyjä jo pienestä pitäen.”

Vaikka tämä Mr. Houdini, joka oli erinomaisen miellyttävä, veljellinen ihminen, ei koskaan esiintynyt muuta kuin yleisön huvittajana ja samalla yleisön ajatuksen herättäjänä, eikä väittänyt muuta olevansa kuin tavallinen taikuri – häntä nimitetään kaikkien aikojen suurimmaksi maagikoksi, – niin olen kysynyt itseltäni, eiköhän Houdini sittenkin ollut vanha joogi eli fakiiri, joka oli niin pitkälle kehittänyt itsessään fysiologisia kykyjä, että hän nyt syntyi maagillisilla taipumuksilla ja kehitti omaa ruumistaan okkultiseen suuntaan. Ja kun hän niin jyrkästi oli sillä kannalla, että jalompi käsitys vainajista on oleva se, että he ovat menneet taivaaseen ja että meidän pitää selvänäköisesti tai muilla hengen keinoilla mennä heidän luo eikä manata heitä meidän luoksemme, niin tuntuu, kuin hän olisi tahtonut jatkaa Madame Blavatskyn työtä siinä suhteessa. Epäilemättä Houdini on tehnyt työllään hyvää.

Siirtykäämme nyt katselemaan toista magian lajia, sielullista magiaa eli psykurgiaa. Eräs psykurgian laji on luultavasti kaikille tuttu. Se on tullut ylen tavalliseksi meidän aikanamme ja sitä nimitetään suggestioniksi ja hypnotismiksi. Kaikki tietävät, mitä esim. on suggestionilla parantaminen ja mitä on hypnotismi. Tämä suggestioni ja hypnotismi on suuri maagillinen voima. Ennen käytettiin ihmistä hypnotisoidessa eli uneen vaivuttaessa kirkkaita esineitä, kristallikuulia, sormuksia ja tehtiin liikkeitä, mutta myöhemmin on tultu siihen, ettei tarvita muuta kuin suggeroiva sana ja ajatus, kiinteä tahtoajatus ja toisen vastaanottavaisuus. Jos toinen on vähänkään vastaanottavainen, hän heti imee itseensä suggeroijan ajatuksen. Ja hypnotismi ei ole oikeastaan muuta kuin suggestionia, sanovat tieteelliset tutkijat. Suggestioni on puolestaan sitä, että toisessa ihmisessä nousee oma halu parantua. Kun hypnotisoija parantaa, hän herättää toisessa halun parantua, koska ihmisessä itsessään on luonnon parantava voima: hän ei itse saa sitä liikkeelle, mutta kun on toinen auktoritatiivinen suggeroija, joka sanoo: „tuo kipeä kohta on sinussa terve”, – niin se panee parantavan voiman liikkeelle ja ihmisen oma usko parantaa. Nykyään lääkärit ovat sillä kannalla.

Tämä ei ole kokonaan okkultinen kanta. Okkultinen kanta edellyttää, että toisesta ihmisestä lähtee jotain toiseen, – säteilevä ajatus ellei muuta. Ja ajatus on ainakin väreilyä. Koko prosessia voidaan verrata radiotoimintaan. Jos uneen vaivuttamiseen tai parantamiseen muuten käytetään mesmeristä sivelyä, lähtee suorastaan jonkinlainen aineellinen fluidumi toisesta toiseen. Olen puhunut tästä kirjassa „Ajatuksen ja käden parantava voima”. Muuten on kiintoisaa panna merkille, että eurooppalaisista uudenajan lääkäreistä ensimmäinen – ja uudenaikaisen kemian varsinainen luoja Paracelsus sanoo jossakin teoksessaan, ettei ihminen suorittaessaan maagillisia tekoja ollenkaan tarvitse vaikutuksia aikaansaadakseen mitään suurta

koneistoa eikä mitään rituaalisia menoja, – hänen oma tahtonsa riittää, kun hän liittää siihen imaginatsioni-voiman, joka on mielikuvituksen rakentava kyky, mutta ei sama kuin fantasia. Imaginatsioni on tietoista ajatuskuvien rakentamista ja näkemistä. Meidän fantasiamme harhailee sinne ja tänne. Joskus kyllä se voi loihtia selvän kuvan sisäisen silmän eteen, niin että olemme näkevinämme jotain, mutta tämä on satunnaista. Imaginatsioni on kyky luoda ajatuskuvia ja pitää ne silmien edessä. Paracelsus sanoo: jos meillä on imaginatsioni ja tahto takana, silloin olemme maagikoita ja voimme suorittaa maagillisia tekoja, sillä tahtomme on toimeenpaneva voima ja imaginatsioni antaa muodon tahdolle. Imaginatsioonilla saamme aikaan sen, mitä tahdomme.

Eräs ranskalainen erinomainen hypnotisoija, parooni Dupotet, joka oli Mesmerin jälkeläinen, on sanonut kirjassaan „La magie dévoilée”, että hän ymmärtää kaikki vanhan ajan tietäjät ja taikurit, loitsijat ja maagikot, joista kerrotaan yliluonnollisia asioita: he ovat aivan yksinkertaisesti olleet suuria hypnotisoijia, mesmeristejä, suggeroijia. Tämä mesmerismin eli hypnotismin suuremmoinen, salaperäinen voima on ollut tunnettu kaikille muinaisajan tietäjille, kun he ovat suorittaneet ihmeellisiä tekojaan. Näin sanoo tämä viime vuosisadan alku- ja keskipuolella elänyt kuuluisa ranskalainen magnetisoija. Hän on niitä, jotka, kun kerran ovat jonkun totuuden puolen löytäneet, uskovat löytäneensä koko totuuden. Eihän se ole niin, mutta epäilemättä suggestionissa ja joukkohypnotisoimisessa on paljon suurempia voimia kätkeytyneinä kuin aavistetaan. Eihän täällä Euroopassa hypnotisoija, joka esiintyy yleisön edessä ja näyttää temppujaan, osaa kääntää toisten silmiä kuin sen, joka on hänen mediuminaan. Hän antaa esim. mediumilleen perunan ja sanoo: „maistakaa tätä ihanaa omenaa”. Koehenkilö, joka on mediumina, syö raa'an perunan suurella nautinnolla luullen sen olevan omenan. Ja taas: hypnotisoija ottaa tuolin ja sanoo: „olen hankkinut teille kauniin ponin, ettekö tahdo ratsastaa sillä täällä Hyde Parkissa”? Mediumi parka istuu tuolille ja uskoo ratsastavansa ponilla. Mutta yleisö katselee ja nauraa raukan harhaluuloille, sillä yleisö näkee, että poni on vain tuoli. Täällä Euroopassa ei vielä ole yleisesti keksitty sitä indialaisten fakiirien kykyä, jonka avulla voidaan loihtia näkyjä kuinka suurelle kansanjoukolla tahansa. Ei fakiiri tarvitse ketään erityistä koehenkilöä lavalle, hän suggeroi kaikki läsnäolijat. Kaikki, jotka ovat Indiassa käyneet asioita tutkimassa, ovat nähneet tuon tunnetun tempun, että fakiiri heittää nuoran ylös ilmaan ja antaa pienen pojan kiivetä sitä myöten pilviin saakka ja yhä sitä nuoraa riittää, ja yht'äkkiä hän antaa pojan pudota pilvistä aivan kappaleina, ja kun fakiiri noukkii ruumiin osat ja heittää ne koriinsa, niin poika hyppää terveenä esiin. Tuommoista temppua ei pidetä Indiassa minään, kaikki tietävät, että se on silmänkääntötemppu, joka on loihdittu monen nähtäväksi.

Onhan meillä Suomessa ollut henkilö, Kuikka Koponen, joka oli kuin fakiiri. Hän oli ollut Unkarissa tai jossain itämailla ja oppinut taidon joukolle näyttää temppuja. Eräs minun sukulaiseni on nähnyt Kuikka Koposen ja kertoo, että kun hän kerran oli yötä maalaistalossa, tuli Kuikka Koponen sinne ja katseli ympärilleen tuvassa, jossa oli paljon väkeä, ja sanoi: „Eikö keitetä kaloja illaksi?” Emäntä valitti, ettei hänellä ole kaloja. „Mutta kun on niin hyvä lammikko, miksei olisi kaloja?” sanoi Kuikka Koponen. „Eihän täällä ole lammikkoa lähitienoillakaan”, selitettiin. Mutta Kuikka Koponen vastasi: „Tässä tuvassahan on lammikko täynnä kaloja.” Samassa kaikki huomasivat, että lattialla oli niin paljon vettä, että täytyi nousta uunin reunalle. Ja niin ruvettiin Koposen kehoituksesta onkimaan ja saatiin pata täyteen kaloja. Äkkiä sitten silmänkääntäjä sanoi: „Kas, vesi meni jo pois”, ja lattia oli todella taas aivan kuiva. Emäntä pani tulta uuniin, mutta kun rupesi kaloja keittämään, huomasi, että siinä olikin vain lastuja. Semmoinen kyky kuuluu olleen Kuikka Koposella.

Kerran tuli mies minun luokseni ja esitti itsensä Kuikka Koposen oppilaana. Kysyin häneltä, osasiko hän tehdä temppuja semmoisia kuin Kuikka Koponen. „No”, hän sanoi, „eihän tietenkään, mutta jotain ehkä”. „Ottakaa vain minut koekaniiniksi ja näyttäkää, olisi hauska todeta, että suomalaisella miehellä on semmoisia kykyjä”, sanoin hänelle. „Mitäs minä”, sanoi hän vain ja poistui. Jonkun päivän kuluttua hän tuli taloon taas ja sanoi: „Tässä on minulla kirja, lakiteos, maksoin siitä paljon rahaa. Se on uusi, en tarvitse sitä, tahtoisin myydä sen, kun on rahan tarvis. Ostakaa se, – tai ei teidän tarvitse ostaa, annan sen teille pantiksi, jos lainaatte minulle rahaa.” „Paljonko te tahdotte?” Tämä tapahtui juuri ennen maailmansotaa, ja hän määräsi 15 tai 20 markkaa. Lainasin hänelle rahat, ja hän lupasi maksaa 10 päivän kuluttua, sanoen: „Onhan

teillä kirja pantissa, jos en maksaisi. Mutta kyllä minä tulen.” Hän meni pois, ja minä asetin kirjan hyllylle kustannusliikkeen huoneeseen. Määrätyn ajan kuluttua mies palasi ja sanoi: „Tulen maksamaan velkani.” „Sehän on hyvä”, vastasin. „Samalla ottaisin tuon kirjan”, hän sanoi. „Niin tietysti”, vastasin. Edellisenä päivänä olin katsellut tuota kirjaa ja sanonut kustannusliikkeen hoitajalle, että se on minulla lainana. Juoksin siis hakemaan sitä ja menin hyllyn luo, mutta kirjaa ei ollut siinä. „Kuules, Harald”, sanoin sille, joka hoiti liikettä, „minne olet pannut sen lainakirjan”? „En ole sitä liikuttanut”, hän vastasi. Etsimme molemmat, ja minä tulin vallan hikiseksi ajatellessani, että olin ottanut pantin vastaan, jota minulla ehkei enää ollut. Vaikka kuinka etsimme, ei kirjaa löytynyt mistään. Tunsin itseni lievimminkin sanottuna noloksi. Laskeuduin alas halliin, jossa mies odotti, ja sanoin punaisena ja hikisenä: „Nyt on asia niin, etten löydä sitä kirjaa, en tiedä, mihin se on joutunut. En muuta ymmärrä, kuin että olette niin ystävällinen ja myytte sen minulle.” „No, olenhan saanut lainaksi täyden maksun siitä, olkoon sitten niin.” Ja mies poistui. Tuskin puoli tuntia myöhemmin kuului Haraldin ääni kustannusliikkeestä: „Pekka, täällä se kirja on, nyt sen löysin.” Juoksin sinne, ja siellä paksu lakiteos oli oikealla paikallaan sillä hyllyllä, jonne sen aikoinaan olin pannut! Silloin huomasin, miten tyhmä olin ollut, olinhan antanut miehelle luvan kepposeen, ja semmoisella hienolla, okkultisella tavalla hän käänsi minun silmäni. Hänellä oli moraalinen lupa siihen.

Tuommoinen on epäilemättä maagillinen taito. Se on sielullista magiaa, koska se on vaikutusta toisesta elävästä ihmisestä toiseen.

Voidaan myös mesmerisoida eläimiä jonkinlaiseen uneen. Madame Blavatskysta kerrotaan, että hän pienenä tyttönä usein istui talon vinnillä ja sivelsi kyyhkysii, jolloin ne nukkuivat. Toiset lapset ihmettelivät ja hän itsekkin, vaikka se samalla oli hänestä luonnollista. Petoeläinten kesyttäjillä on nähtävästi samanlaatuinen kyky. Mutta koska se ei ole samanlaista suggestionia kuin kahden ihmisen välillä, luen sen ilmiön taikuruusilmiöiden joukkoon.

Madame Blavatskylle oli myös kyky nostattaa mieleen ajatuksia samalla tavalla kuin äsken mainitsemani mies. Madame Blavatskya pyydettiin usein seurassa jotain „näyttämään”. Eräänä iltana muuan herrasmies huomautti, ettei hän mistään säikähdä eikä häneen voi millään vaikuttaa. Madame Blavatsky sanoi, että tietysti toiset ovat enemmän vastaanottavaisia kuin toiset, jotka ovat jäykkiä ja kylmiä. Samalla hän kuin sattumalta pudotti nenäliinansa lattialle ja pyysi tuon herran nostamaan sen hänelle. Herra kumartui ja tarttui nenäliinaan, mutta kyllä hän päästi surkean parahduksen ja huudahti: „Tuossahan on lasisilmäkäärme! Se oikein sähisee.” Madame Blavatsky sanoi: „Lasisilmäkäärme?” Ja kun herra uudestaan katsoi, ei siinä ollut mitään. Herra paran täytyi myöntää, että „ihmeellistä se oli”. Tämä suggeroiva taito vaatii juuri kaksi semmoista olentoa – tai useampia, – jotka itse ovat tietoisia minä-olentoja, sieluja, sanan varsinaisessa merkityksessä.

On olemassa eräänlaista magiaa, jota sangen paljon käytetään ja joka kyllä on psykurgiaa, vaikutusta ihmisten eli elävien, sielukkaiden olentojen kesken, vaikka siinä samalla on mukana haltioita eli elementaaleja, joka leimaa sen puoleksi taikuruudeksi, niin että se kuuluu puoleksi goetian alalle. Se on seremoniallinen magia, jota suoritetaan juhlallisilla liikkeillä y.m. menoilla. Se tähtää siihen, että muotomenoilla vaikutettaisiin toisiin ihmisiin, jollei suorastaan heidän ajatukseensa suggestionina niin ainakin heidän sisäisiin käyttövälineisiinsä eli alitajuntaan. Semmoista seremoniallista magiaa on kaikkien uskontojen jumalanpalvelus. Materialistit tutkiessaan tuommoisia asioita sanovat: tähän on kaikki paljasta pötyä, taikauskoa, tyhjänpäiväistä menoa, josta jokin yhteiskuntaluokka hommaa itselleen elatusta. Kaikissa uskontokunnissa on olemassa pappeja, ja he saavat palkkaa siitä, että suorittavat juhlamenoja, jotka materialistein mielestä ovat paljasta pötyä. Protestantisissa kirkkokunnissa ja vielä enemmän katolisissa on „jumalanpalveluksessa” laulua, messuja, saarnoja, pyhä ehtoollinen j.n.e. Materialistiselta kannalta tämä on mahdotonta taikauskoa, mutta kun tutkimme asioita totuudenetsijän kannalta, joka ottaa huomioon näkymättömät maailmat, niin näemme, etteivät ne ainakaan alkuaan ole olleet tyhjänpäiväisiä menoja, vaan osaksi symbolisia, osaksi maagillisia, ja juuri maagillisia alkuaan. Niiden tarkoituksena on ollut vaikuttaa puhdistavasti ihmisten näkymättömiin ruumiisiin, toisin sanoen heidän alitajuntaansa. Sentähden uskovaiset

mennessään herranehtooliselle tuntevat itsensä pyhitetyiksi ja puhdistetuiksi. Meidän aikanamme, jolloin ei ymmärretä näitä asioita tai ymmärretään niitä hullunkurisesti, saattaa seremoniojen vaikutus olla puhdistavaa ja pyhää hetkellisesti, – mutta pian seuraa reaktion, niin että kun uskovainen, joka on ollut ehtoollisella, tulee kotioloihinsa keskelle tuttuja ikävyvyyksiä ja vaikeuksia, hän voi kahta kauheammin harmistua ja loukkaantua kaiken ja kaikkien huonoudesta ja syntyisyydestä. Jos pyhä toimitus olisi vaikuttanut yksinomaan, niinkuin sen tarkoitus olisi vaikuttaa, olisi hän uudestisyntynyt olento, jonka tunneruuminen olisi asettunut väreilemään iloisesti ja onnellisesti, niin että hän tekisi kotiväkensäkin iloiseksi ja onnelliseksi. Niin olisi, jos kaikki menisi, niinkuin pitäisi.

Kaikki uskontojen pyhät menot ovat tarkoitukseltaan valkoisesti maagillisia, ja niiden vaikutus olisi hyvä, jos kaikki tarvittavat edellytykset täytettäisiin. Mutta yhtä hyvin voidaan seremoniallisilla tempuilla tehdä ihmisiä sairaiksi ja lähettää monenlaista kärsimystä maailmaan. Noita-akat ovat aina osanneet liikkeillä ja loitsuilla saada pahaa aikaan, onnettomuutta sekä ihmisille että eläimille. Jos he esim. tahtoivat pahaa naapurin hevoselle, ottivat pitkän naulan, menivät tielle ja naulasivat sen hevosen jalanjälkeen ja mumisivat samalla jotain. Ei se naula semmoisenaan vaikuta, vaan takana oleva imaginatsioni, ajatuskuva, se saa naapurin hevosen ontumaan. Tietysti tuommoinen ilkeä noita voisi tehdä pahaa paljaalla imaginatsioonillaan, mutta hän ei osaa muuta mutkitta keskittyä, hänen on välttämätöntä seremonialla, vertauskuvallisella toiminnalla herättää eloon oma kuvitusvoimansa. Keskiajalla oli tavallista, että noita, joka tahtoi vahingoittaa toista ihmistä, teki hänestä kuvan vahasta tai sitoi langasta nukun. Koko ajan, kun hän sitä valmisti, hänen imaginationsinsa oli liikkeellä, hän vakuutti itselleen, että nukke oli tarkoittamansa henkilö. Sitten hän loitsujaan lukien otti parsineulan ja pisti kuvaa sydämeen. Samalla hetkellä asianomainen henkilö sai kovan vaivan sydämeensä tai kuoli ilman muuta. Lääkäri selitti hänen saaneen sydänhalvauksen, mutta murha se oli mustan magian avulla. Magian tekee mustaksi ihmisen ilkeä ja musta tahto. On suorastaan seremonioita, jotka eivät voi tulla kysymykseen muussa kuin mustassa magiassa, kuten juuri kuvan tekeminen toisesta ja siihen pistäminen tai sen polttaminen. Kuka semmoiseen ryhtyisi tahtomatta pahaa?

Toinen puoli sielullisesta magiasta, psykurgiasta, on nekromantiikka, joka on tekemisissä vainajien kanssa. Kreikkalainen nimi *nekromantiikka*, on saanut myöhemmin Euroopassa väärän muodon. Italiassa ruvettiin nekromantiikkaa ääntämään negromantiikka, ja silloin ensimmäinen sana sen sijaan, että se kreikkankielestä viittasi „kuolemaan” (*nekros*), Italiassa tuli merkinneeksi „musta” (*negro, nero*). Sentähden negromantiikka, niinkuin sitä myöskin keskiajalla kirjoitettiin – latinalaisella kirjoitustavalla nigromantiikka – merkitsi vain mustaa magiaa, ja siten se on europaalaisten kansojen mielikuvitukseen jäänyt merkitsemään mustaa noituutta. Tästä on johtunut käsitys, että negromantiikka on aina mustaa ja että se on tekemisissä vainajien kanssa. Sentähden yleensä kaikki tekeminen vainajien kanssa oli mustaa, ja kirkkoon tuli siitä se käsitys, ettei ihminen saa olla minkäänlaisessa tekemisessä henkien ja henkimaailman kanssa. Onhan totta, että Mooseksen kirjoissa luetaan ankarat tuomiot niille, jotka harjoittavat yhteyttä henkien kanssa, s.o. henkien manaajille ja noidille; heidät määrätään heti tapettaviksi. Tunnettua on, että juutalaiset oppineet yksityiskohtaisissa selityksissään ja pykälissään eivät loista valistuneisuudellaan ja inhimillisyydellään. Mutta, niinkuin sanottu, kaikki se, mitä oikealla nimellä pitäisi nimittää nekromantiikaksi, oli varsin huonossa huudossa keskiajalla ja myös uuden ajan alussa. Vasta spiritistinen liike on valistanut maailmaa. Noin sadan vuoden ajalla olemme oppineet ymmärtämään, ettei ole suorastaan mustaa magiaa, jos ihmiset yrittävät yhteyttä henkimaailman kanssa. Onhan aikamme järki niin valistunut, että ihmiset ymmärtävät, että henkimaailma jos se yleensä on olemassa, on olemassa joka hetki ja joka paikassa. Ja jos me ihmiset olemme olemassa kuoleman jälkeen, niinkuin kaikki uskonnot ovat väittäneet, emme voi olla olemassa, kun näemme, että ruumiimme häviää, ellemme itse sielullisesti ole jotain, joka ei kuole. Jollemme itse ole henkiolentoja nyt, mistä se henkiolento tulee meihin kuoleman jälkeen, kun kaikki näkyväinen meistä hajoaa alkuosiinsa? Mutta jos olemme henkiolentoja nyt jo, olemme nyt jo jäseniä henkimaailmassa ja nyt jo semmoisia olentoja, jotka tilapäisesti olemme pukeutuneet fyysilliseen ruumiiseen. Muut henkiolennot, esim. vainajat, jotka eivät ole kanssamme täällä, eivät käytä sitä enää pukunaan. Me, jotka olemme fyysillisen ruumiin verhoamia, emme näe muuta kuin fyysillisen maailman, emme henkimaailmaa, vaikka olemme sen jäseniä, mutta henkimaailma kyllä tietää meidän läsnäolostamme.

Näin meidän täytyy loogillisesti ajatella. Onko silloin ihmeellistä, että jotkut ihmiset pyrkivät todelliseen, kokemusperäiseen tietoon henkimaailmasta ja sen olennoista? Mitä mustaa siinä olisi? Mustuus olisi yksinomaan motiivissa, mutta kun ihminen totuuteen pyrkiessään tahtoo tietää miten Jumala on maailmansa järjestänyt, on hänen pyrkimyksensä epäitsekkäs ja valkoinen. Kirkkojen täytyy luopua harhautuomiostaan, että henkimaailman kanssa kosketukseen pyrkiminen olisi sinään mustaa magiaa. Tapa, millä pyritään henkimaailman yhteyteen, voi olla joko viisas tai epäviisas, mutta motiivista riippuu, onko se valkoista vai mustaa.

Jos tahdomme päästä henkimaailman herroiksi sillä tavalla, että henkivallat palvelevat meitä hankkimalla meille maallista menestystä, rikkautta ja kultaa, silloin pyrkimyksemme on mustaa, mutta jos työomme on avuksi sekä näkymättömän maailman olennoille että näkyväisessä eläville, silloin se ei voi olla muuta kuin valkoista magiaa. Näin ollen nekromantiikka on se magian ala, jossa pyritään vaikuttamaan myös vainajiin. Nekromantiikka on tärkeä osa psykurgiasta eli sielullisesta magiasta, ja se on puhdasta, valkoista ja kaunista silloin, kun ihmisen motiivi on lähtöisin rakkaudesta ja kun hän ei käytä väkivaltaisia keinoja. Tähän nekromantiikkaan kuuluu luonnollisesti koko spiritistinen liike, mikäli se on vilpittömästi totuuden etsintää. Spiritistiset ilmiöt eli yhteys henkimaailman kanssa saadaan aina aikaan mediumin välityksellä. Mediumit eivät nyt suorastaan ole maagikoita. Maagikot hallitsevat kykyjään, mutta sitä eivät mediumit tieten tee. Siitä huolimatta tahtoisin lukea spiritistisen liikkeen magian alalle ja mediumit maagillisiksi henkilöiksi, koska he joka tapauksessa siinä määrin hallitsevat kykyjään, niinkuin edellä on ollut puhetta, että osaavat avata yhteytensä henkimaailman kanssa „lankeamalla loveen” eli asettumalla transsiin.

IV.

NEKROMANTIikka JA TEURGIA.

Psykurgisista ilmiöistä puhuessamme tahtoisin vielä huomauttaa siitä merkillisestä ilmiöstä, että muutamilla ihmisillä, jotka ovat puoleksi mediumeja, puoleksi maagikoita, on valtaa toisen ihmisen sielun yli, niin että voivat manata sen pitämäänsä istuntoon. Satuain äsken lukemaan tunnetun englantilaisen kirjailijattaren, Miss Florence Marryat'in erään kirjan. Miss Marryat oli spiritisti — kaikki tunnette kapteeni Marryatin, joka kirjoitti merimiesromaneja: Miss Florence Marryat oli hänen tyttärensä — ja samalla mediumi, joka puhui henkien kanssa pöydän välityksellä, pöytänakutuksilla. Hän sai niin paljon tietoja henkimaailmasta, jotka tulivat todistetuiksi, että hänestä tuli vakuutettu spiritisti. Kyseessä oleva kirja *There is no death* (suomeksi „Ei ole kuolemaa”), jossa hän puhuu spiritistisistä kokemuksistaan, on niin huomattava ja kertoo niin paljon ihmeellisiä kokemuksia spiritismin alalta, että kuka tahansa lukee sen hämmästyksellä. Miss Florence Marryat huomasi olevansa mediumistinen maagikko silläkin tavalla, että hän saattoi manata elävän ihmisen sielun luokseen vastaamaan pöydän kautta. Se olisi tietysti suoraa mustaa magiaa, jos manaus tapahtuisi semmoisena hetkenä päivästä, jolloin toinen ihminen olisi työssä, ja hänen tietämättään ja tahtomattaan. Kerran muuan herra sanoi Miss Marryatille: „Minä olen aivan mahdoton, en mihinkään alistu, en usko spiritistisiä ilmiöitä enkä muutakaan yliluonnollista.” Hän antoi luvan Miss Marryatille tehdä hänen kanssaan kokeen. Eräänä iltana, kun tuo herra oli joissakin kutsuissa, tapahtui, että toisten istuessa pöytien ääressä j.n.e. ja hänen seisoessaan uunin luona, hän yht'äkkiä meni tainnoksiin. Selvittyään hän ihmetteli mitä se oli, mutta ajatteli kuitenkin, että varmaan Miss Florence Marryat oli kutsunut hänet luokseen. Niin olikin. Miss Marryat kertoo, että mainitun herran sielu vaikeroi kauheasti, kun sen täytyi totella manausta. Aina muulloinkin, milloin hän vain teki noita kokeita, vaikeroivat sielut: „päästä minut, päästä minut”! Yölläkin kun hän kutsui sieluja luokseen, vaikeroivat ne ja rukoilivat: „päästä minut”!

Tämä on itse asiassa mustaa magiaa, vieläpä sangen kamalaa, ja onneksi ei ole monta ihmistä, joilla olisi semmoinen valta toisten sielujen yli. Tahdoin mainita tämän, koska joskus voi tulla kysymys semmoisistakin ilmiöistä. Ihmiset saattavat kokea merkillisiä asioita.

Se maagillisten ilmiöiden laji, johon nyt aion kääntää huomionne, on nekromantista laatua. Olen jo edellä puhunut nykyaikaisesta spiritismistä, ja kun käänämme katsempain muinaisiin aikoihin, huomaamme, että sitäkin magiaa on ennen ollut, vaikkei silloin käytetty mediumi sanaa eikä oltu selvillä siitä, että on suuri ero passiivisen ja aktiivisen maagillisuuden välillä. Passiiviseen maagillisuuteen olikin muinaisina aikoina sekaantunut enemmän aktiivisuutta, sentähden mielellämme nimitämme niitä ilmiöitä maagillisiksi. Suomalaisten samoin kuin yleensä muinaisten sivistyskansojen, esim. kreikkalaisten tietäjillä oli tapana pikemmin käydä kuolleiden luona kuin manata niitä itsensä luo. Muistakaamme, että muinaiset shamaanit y.m. tietäjät — samoin kuin myöhemmin muhamettilaiset dervishit — aina asettivat itsensä erikoiseen transitilaan, „langettivat itsensä loveen”, kuten esi-isämme sanoivat. Loveen lankeaminen oli enimmäkseen sitä, että maagikko kaatui tajuttomana maahan ja hänen sielunsa, toisin sanoen hän itse astraaliruumiissaan lähti kulkemaan vainajien luo. Tämä oli puhtaasti aktiivis-maagillinen ilmiö eivätkä asianomaiset mananneet mitään esille. Herättyään he kertoivat, mitä olivat kokeneet ja tiesivät antaa toisille neuvoja ja selvittää asioita. Heidän valmistuksensa ennen loveen lankeemista oli tavallisesti seremoniallista laatua. Suomensukuiset shamaanit rummuttivat taikarummulla, indiaanit ja dervishit pyörivät itsensä ympäri yhä nopeammassa tahdissa, kunnes kaatuivat maahan. Saattoi olla niinkin etevä noitia, esim. lappalaisten kesken, että he ilman muuta vaipuivat uneen, jolloin heidän sielunsa vaeli vainajien luo ja hankki tarvittavia tietoja. Myöskin he saattoivat ottaa selvää fyysillisistä asioista, mutta nekromantiikkaa se oli vain silloin, kun he kävivät vainajien luona.

Tapahtuihan niinkin, että loveen langennut rupesti puhumaan siinä tilassaan ollen. Tämä oli silloin transipuhetta ja muistuttaa meidän aikamme puhemediumeja. Mutta meidän aikanamme on ylen harvassa semmoinen mediumi, joka lähtee vainajien maailmaan ja vasta herättyään kertoo kokemiaan. Tavallisesti mediumit puhuvat transissa ollessaan.

Toinen ilmiö on, että mediumi-maagikko on klärvoajanti, selvänäköinen. Hän asettaa itsensä erikoiseen tilaan, näkee salattuja asioita ja kertoo niistä. Hän ei ole täydessä transissa silloin. Hän on päivätajunnassaan samalla, kun näkee toisella tasolla.

Tulemme sitten nekromantisiin manauksiin, jolloin vainaja tai muu henkimaailman olento kutsutaan näkyviin. Tätä harjoitetaan meidän aikanamme n.s. materialisatsionimediumein välityksellä, mutta muinaisina aikoina tavallisesti maagikko täydessä tajussaan teki temppujaan ja lausui loitsujaan, kutsuen sillä tavalla näkyviin henkimaailman olentoja. Kerroimme jo edellä Benvenuto Cellinin kokemuksista. Samaa magiaa on harjoitettu meidänkin aikanamme. Ranskalainen arvossa pidetty okkultisti Eliphas Lévi, josta Madame Blavatsky puhuu Salaisessa Opissa, kertoo omissa muistelmissaan, kuinka hän kerran Lontoossa manasi esille Apollonius Tyanalaisen hengen. Eräs englantilainen rouva tahtoi hänen kauttaan kysyä neuvoa henkimaailman olennoilta. Eliphas Lévi meni linnan tornihuoneeseen yksin ja teki siellä temppujaan, poltti suistutusta, asetti maagillisia peilejä ja loistavia kappaleita sinne tänne ja luki loitsujaan sillä seurauksella, että ensin kuului monenlaisia ääniä, tuntui tuulenpuuksia ja näkyi epämääräisiä näkyjä, mutta sitten esiintyi haamu, joka oli kreikkalaisen näköinen. Se ei puhunut mitään, mutta Lévi sai selvän vaikutelman siitä, mitä hänen piti sanoa rouvalle. Toisena päivänä hän kutsui esille saman hengen, ja silloin se oli selvempi ja näkyvämpi ja puhui ääneen. Eliphas Lévistä oli kuitenkin koko homma epämiellyttävä, mutta hän oli saanut selvän todistuksen siitä, että ihminen voi seremoniallisilla menoilla kutsua olentoja esiin näkymättömästä maailmasta.

Vanhassa Testamentissa meillä on toinen tunnettu esimerkki: Kuningas Saulin käynti Endorin noita-akan luona. Juutalaisten kesken oli noituus ja vainajilta neuvojen kysyminen kielletty. Kuninkaalliset määräykset olivat ankarat. Noita oli tuomittava kuolemaan, jonka tähden näitä asioita harjoitettiin ainoastaan salassa.

Kuningas Saul, joka tunsikin oman maansa lait, joutui omantunnon tuskaan ja tahtoi välttämättä saada neuvoa tietäjiltä. Hoviherroiltaan hän sai kuulla Endorin noidasta. Saul lähti sinne, ja vaikka hän ei esiintynyt kuninkaana, tiesi noita-akka, kuka hän oli, ja otti lupauksen Saulilta, ettei hänelle koidu pahoja seurauksia istunnosta. Saulin täytyi luvata. Endorin noita-akka manasi silloin esille, kuten kerrotaan, Samuelin hengen. Esiintyikö Samuel siten, että Endorin noita-akka puhui hänen äänellään vai oliko se todellinen aineellistuminen, ei oikein käy selville raamatun sanoista, mutta koska kerrotaan, että noita itse pelästyi, on luultavaa, että ilmestys oli käsin kosketeltavan todellinen. Tosin kerrotaan, että Saulkin pelästyi niin, että lankesi maahan ja peitti kasvonsa, mutta luultavaa on, että näkyi aave, koska molemmat pelästyivät yhtä paljon.

Nykyaikana on samoin spiritististen materialisatsioni-ilmiöiden suuri viehätysvoima varsinkin materialistisille ihmisille siinä, että ne antavat näköjään kouriintuntuvia todistuksia. Eivät ne tietenkään ilman muuta todista, että esiintyvä olento olisi määrätty vainaja, ne todistavat vain, että näkymättömästä maailmasta tulleita olentoja siinä on. Mutta tieteellisiin tutkijoihin tällaiset ilmiöt vaikuttavat vakuuttavasti ja sentähden niitä onkin paljon tutkittu. On muodostunut määrättyjä sanoja ja nimityksiä erilaisille asioille: nyt puhutaan jo siitä aineesta, joka erkaneekin mediumista ja jota on valokuvattu monta kertaa. Se valuu tavallisesti ulos mediumin suusta, mutta välistä myös kyljistä ja käsistä ja on harson tai pilven tapaista ainetta, joka ensin muodostuu palloksi ja sitten haamuksi. Sitä nimitetään milloin tele-milloin ektoplasmaksi.

Materialisatsioni-ilmiöt ovat toiselta puolen epämiellyttävimpiä ilmiöitä, sillä vaikka mediumi on pääasiallinen voiman antaja, vedetään elinvoimaa silti läsnäolijoistakin, niin että istunnon jälkeen kaikki ovat väsyneitä. Mediumi voi kadottaa niin paljon voimaa, että punnittaessa hänen painonsa on vähentynyt jopa kilollakin, kun esiintyy useampia henkiolentoja yhtäkaaa. On toinenkin syy, minkätähden materialisatsioonit ovat vastenmielisiä. Kun esim. Madame Blavatsky niitä katseli, hän huomasi, että vainajat todellisuudessa tavattoman harvoin ilmestyivät. Vainajat, jotka voisivat ilmestyä, ovat vain niitä, jotka kuoleman jälkeen vielä oleskelevat täällä maan piirissä, esim. ne, jotka tapaturman kautta ovat saaneet surmansa, tai ne, jotka ovat tulleet mestatuiksi tai itse lopettaneet päivänsä. Mutta tavallisesti se, mikä materialisoituu, on jonkun vainajan astraaliruumis, jonka hän on riisunut päältään noustessaan itse taivaaseen tai korkeammalle astraalitasolle. Tämä haamuruumis elää, koska henkimaailmassa kaikki on elävää. Astraalinen verho ei ole kuollut, kuten fyysillinen ruumis, se on vain passiivinen, mutta voidaan kiihoittaa näennäisesti eläväksi, jolloin se on kuin eloon herätetty entinen persoonallisuus. Tällaiset istunnoissa ilmestyvät haamut ovat tietysti todellisia muodollisesti, mutta niiden sieluelämä on vain kaikua vainajasta. Ei siis vainaja itse henkiolentona, vaan hänen persoonallisuutensa kaiku se se osaa jutella kuten hän, se se antaa tietoja ja neuvoja. Kummallinen seikka! Sentähden Madame Blavatskya ei ymmärretty, kun hän selitti, miten asiat ovat. Hän sai spiritistit vastaansa, sillä he olisivat tahtoneet mieluummin uskoa, että ilmestyvä haamu oli heidän rakas vainajansa itse. Madame Blavatsky huomautti, että vaikkei vainaja tällä tavalla tule fyysiselle tasolle, me kyllä voimme seurustella hänen kanssaan, jos osaamme nousta sille tasolle, missä hän on. Transissa olevan mediumin kautta vainaja saattaa puhua, mutta materialisatsioni-ilmiöitä elähdyttävät useinkin luonnonolennot, haltiat. Erikoisissa tapauksissa voi sattua, että maapiiriin vangittu sielu saa esiintyä spiritistisessä istunnossa, mutta se tapahtuu vain silloin, kun vainajaa voidaan sillä rauhoittaa tai palvella. Spiritistiset istunnot voivat joskus olla onnettomille vainajille suureksikin hyödyksi. Mutta kun kevytmielisesti harjoitetaan spiritististä leikkiä, voidaan vaikuttaa häiritsevästi henkimaailman olentoihin. Sentähden ihmisiä on käsketty „jättämään kuolleet rauhaan”.

Mediumistinen leikkittely kävi viime vuosisadan loppupuoliskolla kulkutautina ympäri maailmaa. Kaikki ihmiset kuljettivat kelloa aakkospaperilla tai tanssivat pöytää. Ja olihan ihmeellistä, kun täydellä päivän valolla pöytä rupesi tanssimaan, kun pari, kolme henkilöä piti kätensä sen päällä, kuten tapahtui, kun minä kerran olin leikki-istunnossa ja pöytä kohosi korkealle ilmaan ja rupesi pyörimään. Saatoimme vain todeta, että jokin voima siihen vaikutti, oliko se tuntematon voima meistä vai jostakin muualta tullut, sitä emme yrittäneet ratkaista. Kuka meistä viime vuosisadan ihmisistä ei lapsena olisi leikkinyt mediumistista leikkiä? Minun lapsuudessani oli tavallista, että etsittiin piilotettuja esineitä. Etsijän silmät peitettiin ja kaksi tai yksi talutti häntä kädestä tai – ei kukaan. Mutta kaikki ajattelivat piilotettua esinettä. Hän sitten passiivisena mediumina hoiperteli esineen luo ja tarttui siihen. Muutamille tämä onnistui erinomaisesti. Muistan, että monta kertaa itse palvelin mediumina. Mentiin kerran niin pitkälle näissä kokeissa, että minun oli lausuttava määrätty sana. Sekin onnistui. Sitten toiset tekivät äänettömän kysymyksen, josta en tiennyt mitään, ja siihen vastasin. Mutta jostakin syystä sanoin tämän istunnon perästä – olin silloin 15-vuotias –: „tätä en tee enää”. Voin sielullisesti pahoin siitä, että olin luopunut omasta tahdostani.

Miss Florence Marryat kertoo edellämainitussa kirjassaan merkillisestä tapauksesta, jolloin todella mediumin välityksellä autettiin maan piiriin sidottua henkeä. Tämä sielu oli jo muutamia satoja vuosia ollut maan piiriin sidottuna. Se oli vanha munkki, joka oli tehnyt yhtä ja toista syntiä, mutta muun muassa miehuudessaan, noin 35 vuoden vanhana, rikkonut munkkilupauksensa rakastamalla viereisessä luostarissa olevaan nunnaan. Tämä tapahtui Belgiassa. Luostarit olivat lähekkäin, ja nunnaluostariin vei maanalaisia käytäviä siitä luostarista, missä munkki oli. Noita käytäviä pitkin munkki usein salaa hiipi nunnan luo vaivaamaan häntä pyynnöillä ja rukouksillaan. Nunna oli nuori ja tuns rakastavansa munkkia, mutta ei tahtonut rikkoa lupaustaan, vaan vastusti. Siitä munkki niin raivostui, että hän eräänä yönä tappoi tikarilla oman rakastettunsa ja hautasi hänet kellariin. Ennen kuolemaansa hän teki toisiakin rikoksia, eikä kuolemansa jälkeen saanut rauhaa. Hänen piti uudestaan ja uudestaan elää rakkautensa kaikki vaiheet, tappaa rakastettunsa, raahata hänet kellariin ja vääntelehtiä omantunnon tuskissa. Korkeammalta taholta sanottiin lopulta, kun ei mikään häneen tepsinyt, että häntä on autettava elävän mediumin välityksellä.

Silloin tunnettu englantilainen mediumi Eglington, joka eli Madame Blavatskyn aikana, johdettiin Belgiaan, samoin kuin Miss Florence Marryat, siihen taloon, jossa tämä murhenäytelmä ennen oli tapahtunut. Talossa näet sattui asumaan Miss Florence Marryatin naimisissa oleva sisar.

Nyt seurasi muutamia kamalia istuntoja. Eglington oli tuntenut koko ajan, että jotain oli tulossa, ja tuli päivä päivältä rauhottomammaksi. Talo oli osa vanhasta luostarista. Eglingtonin täytyi alistua siihen, että munkki valtasi hänet, ja joka kerta, kun munkin henki tuli häneen, oli kamala istunto. Mediumin kasvot vääntyivät intohimosta, hän kulki pitkin huonetta ja odotti nunnaa. Se ovi, joka johti käytävään, oli suljettu, mutta kun se avattiin ja mediumi pääsi siihen, näytti hän, kuinka hän tappoi nunnan iskemällä tikarin häneen. Nunna kaatui maahan ja mies suuteli häntä ja kantoi ruumiin kellariin, jonne ovet oli avattu. Koko näytelmä esitettiin. Nunnaa ei tietysti näkynyt, mediumin nähtiin vaan suutelevan lattiaa ja kantavan näkymätöntä ruumista. Läsnaolevat eivät alussa tunteneet asioita, perästä päin ne vasta selitettiin. Kun näitä istuntoja oli pidetty monta kertaa, pääsi munkki mediumin ruumiissa vihdoin rauhaan, niin, että osasi kertoa koko historian. Historia tuli myös perästäpäin todistetuksi. Lopulta sai mediumi henkijohtajaltaan tietää, kuinka kaikki oli johdettu tällä tavalla, jotta munkki pelastuisi. Nunna sai puhua mediumin kautta, hän oli onnellisessa tilassa, hänellä ei ollut mitään omallatunnollaan. Hän oli rukoillut munkin puolesta yhtämittaa, ja se oli vaikuttanut, että munkkia saatiin auttaa. Elämässä maapallolla on nähtävästi tragedioja, ei ainoastaan näkyväisessä, vaan myös näkymättömässä maailmassa. Kaikki työ, joka tapahtuu hyvässä tahdossa ja vakaassa mielessä, on sentähden siunausta tuottavaa.

Mutta kääntäkäämme katseemme näistä nekromantisista ilmiöistä ja pohtikaamme n.s. teurgisia ilmiöitä, jotka ovat kaikista korkeimmanlaatuisia maagillisia ilmiöitä. Nimi jo osoittaa, että näissä ilmiöissä on kysymys jumalallisesta voimasta. Teurgiassa ihminen itse asiassa pyrkii yhteyteen korkeimpien henkivaltojen, enkelein ja jumalien kanssa. Kirjallisenä esimerkkinä on Bulwer Lyttonin romaani *Zanoni*, jossa kerrotaan, kuinka sankari keskusteli Adonain, korkeimman planeettahengen kanssa. Hän ei muistaakseni suorittanut mitään seremonioja, kutsui vain Adonain esille ja keskusteli. Tämä on korkeinta lajia magiaa, ja sitä ei ole voineet harjoittaa muut kuin erikoiset ihmiset. Sentähden onkin sanottu: jotta voisi ollenkaan panna toimeen semmoista maagillista evokatsionia, täytyy valmistaa itseään monta aikaa edeltäkin. Vanhan ajan maagikot puhdistivat itseään viikkokausia ennen juhlatöitä. Muun muassa he eivät syöneet lihaa ollenkaan, eivät juoneet muuta kuin vettä, eivät pitäneet sukupuolista yhteyttä, eivät antautuneet minkäänlaisten tunteiden valtaan, vaan eristäytyivät toisista ihmisistä määrättyiksi viikoiksi ja hillitsivät itsensä täydellisesti. Siten valmistuttuaan he suorittivat maagillisen seremonian, jossa sanan voimalla kutsuivat esille toisen tai toisen korkean jumal'olennon. Semmoiselta olennot saattoivat sitten kysyä kuinka salaperäisiä asioita tahansa ja kuulivat vastaukset kaikkiin kysymyksiin. Luonnollisesti kysymykset eivät olleet turhanpäiväisiä. Toinen tapa maagikoilla oli, että he edelläkäyvän puhdistuksen jälkeen ja harjoittamalla suurinta mielenkeskitystä nostivat itsensä toiseen tajuntaan ja tulivat hetkeksi selvänäköisiksi. Tätä harjoitetaan myös nykyaikana, vaikka ehkei samalla kestävyydellä. Ihminen, joka ei jaksa kokonaan antautua puhdistuksen tiellä kulkijaksi, joka tekisi hänestä uudestisyntyneen, yrittää kohottaa omaa tajuntaansa ja sillä tavalla tulla edes hetkeksi selvänäköiseksi. Hän voikin päästä yhteyteen korkeampien olentojen kanssa, mutta näkemisen ja seurustelemisen mahdollisuus on samassa suhteessa pienempi, kuin itsekkäämpi yritteliä on omassa sielussaan.

Sentähden voimme totuudenetsijöinä ymmärtää, että jos ihminen todella tahtoo päästä korkeamman henkimaailman yhteyteen ja välttää niitä vaaroja, jotka vaativat alemmilla tasoilla, ei riitä mikään tilapäinen puhdistus, vaan silloin on paras lähteä kulkemaan n.s. puhdistuksen tietä ja antautua kokonaan „Jumalan valtakunnan” etsijäksi. Silloin hän kasvattaa itsessään uutta ihmistä, joka osaa nähdä, kuulla ja tutkia näkymättömässä maailmassa. Useimmiten tapahtuu, että etsijä pääsee tietoiseksi ruumiinsa ulkopuolella astumalla fyysillisestä ruumiista ulos astraaliruumiissa, jolloin hänelle tuossa toisessa käyttövälineessä avautuu näkymätön maailma. Tätä pidetään korkeana magiana meidän aikamme: se on ollut aina korkeaa okkultismia eli salatiedettä. Mutta siinäkin on vaara tarjona, kun ihminen lähtee ulos ruumiistaan näkymättömään maailmaan haluten tutustua yleviin, korkeisiin jumal'olentoihin. Jos hän nim. ei ole vapaa

turhamaisuudesta ja itseluulottelusta y.m. tai jos hän liian nöyränä aliarvioi itseään, ovat nämä heikkouksia, jotka ovat omiansa hänen katsettaan hämmentämään, niin että hän näkymättömässä maailmassa voi joutua tekemisiin olentojen kanssa, jotka esiintyvät valo-olentojen haamussa olematta itse valo-olentoja. Tästä merkillisestä vaarasta tietäjät kaikkina aikoina ovat olleet tietoisia. Ihminen ei ole täysin suojattu. Hän luulee näkymättömässä maailmassa tapaamaansa olentoa korkeaksi olennoiksi, joka näyttää hänelle yhtä ja toista ja sanoo olevansa joku tunnettu historiallinen mestari. Ja kuitenkin hän, ihminen, on harhan lumoissa. Hänen tietämättään astraaliolento käyttää hyväkseen jotain heikkoutta hänessä. Sanokaamme, että ihmisessä on salainen vallan- tai kunnianhimo, josta hän ei ole itse täysin tietoinen. Hän on voinut pyrkiä henkisesti eteenpäin niin paljon, että hän on päässyt ulos ruumiistaan, mutta koska hänessä on salainen kunnianhimo, voi hänen eteensä astua olento, joka ei ole valkoinen, vaan on pukeutunut kuin susi lammasten vaatteisiin ja voi vetää häntä kohtalokkaisiin tekoihin. Hän ei itse osaa arvostella asioita, hän uskoo näkymättömään „mestariin” ja tottelee hänen neuvojaan. Kaikki, mitä hän tekee, saattaa menestyä näkyväisessä maailmassa. Hän niittää kunniaa ja saa sitä, mitä hän salaisesti kaipaa. Mutta teoillaan hän voi saada aikaan paljon hämmennystä. Näin on ollut aina. Aina, kun ihmiset ovat pyrkineet, on ollut kaikenlaisia vaaroja ympärillä, lopulta on ollut niillekin vaaroja, jotka ovat kaikista vilpittömimpiä, tahdonvoimaisimpia ja henkisesti loistavimpia. Missä on siis pelastus?

Sanon muutamalla sanalla kaikkien näiden luentojen lopuksi, missä on meidän pelastuksemme. Jos syvennymme ajatuksissamme näihin maagillisiin ja „yliluonnollisiin” asioihin, joista on ollut kysymys, ymmärrämme vielä selvemmin, millä tavalla Jeesus Kristus ja Buddha y.m. suuret tahtoivat auttaa ihmisiä, mistä ennen kaikkea Jeesus Kristus tahtoi pelastaa ihmiskuntaa. He tahtoivat sillä tavalla auttaa ja pelastaa meitä, että he neuvoivat meille sen ainoan tien, jota on turvallinen kulkea. Me ihmiset olemme tiedonhaluisia ja uteliaita y.m. ja sen nojalla joudumme monella tavalla harhaan parhaassakin tapauksessa. Mutta Jeesus Kristus sanoo meille: „On ainoastaan yksi todellinen magia olemassa, se magia, että te ette noudata omaa tahtoanne ettekä sitä, mikä teistä kulloinkin näyttää viisaalta, vaan että täytätte Isän tahdon maan päällä. Täyttyköön Isän tahto, se on korkeinta magiaa. Ja te voitte kaikki harjoittaa magiaa sillä tavalla, että rukoulette! Se on teille sopiva maagillinen teko, mutta muistakaa, että rukoulette yhteyttä Isän kanssa, totuuden henkeä itsellenne, siunausta ihmiskunnalle, kaikille kaikkea hyvää. Älkää etsikö mitään muuta kuin jumalanvaltakuntaa. Teidän sielunne olkoon täynnä yhtä ainoata ajatusta: että osaisitte palvella Isää ja tehdä Hänen tahtonsa maan päällä.” Isän tahto on ilmaistu Jeesuksen Kristuksen käskyissä ja ne ovat keskitetyt yhteen suureen käskyyn: rakastakaa. Jeesus antaa meille määrättyt käskyt, ja kun koetamme noudattaa niitä jokapäiväisessä elämässämme, opimme vähitellen rakastamaan „sillä rakkaudella, jolla hän meitä rakastaa”, ja kun sitä tietä, minkä Jeesus Kristus ja Buddha y.m. ovat käyneet, opimme kulkemaan, silloin todella olemme turvassa emmekä voi saada aikaan muuta kuin hyvää.

Korkein magia on Isän tahdon täyttäminen, muuta magiaa emme kaipaa Kristuksen jälkeen. Silti mikään magia ei ole taikauskoa, silti on olemassa kaikenlaisia ilmiöitä, ja ihmiset harjoittavat magiaa, kun eivät parempaa tiedä. Mutta ne, jotka tahtovat seurata Jeesusta Kristusta, eivät tarvitse mitään magiaa. Joskus voi Isä panna heidät tekemään voimatekoja, mutta silloin: „te ette tee niitä oman kunnian vuoksi, vaan te teette silloin, kun Isä käsksee; Isä tekee ne teidän kauttanne, ei teidän tarvitse mistään huolehtia”.

Se on henkistä elämää. Maagikoita meidän tulee olla ja valkoisia maagikoita, mutta maagikoita Jeesuksen Kristuksen tavalla.
